

1927

Imprimat legal.

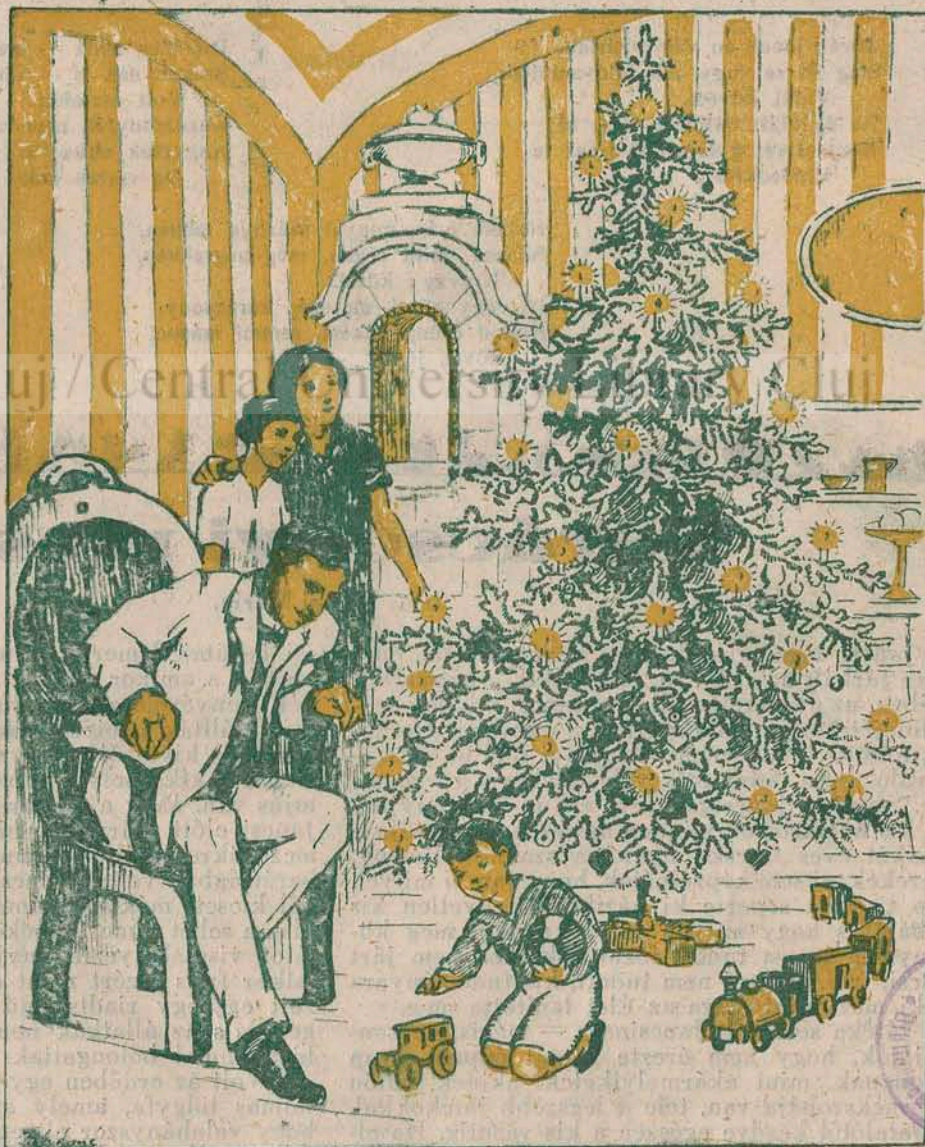
22. DEC 1927

6.
ÉVF.
XII. 20.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-AN

CIMBORA

FŐSZERK.
BENEDEK
ELEK

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES GYER-
MEK LAPJA

35
SZÁM

Ó, szép karácsony!

Ó, szép Karácsony!

Irta: BENEDEK ELEK.

Hallom már, angyal szárnya lebben,
Szívem, mint régen, meg-megrebben,
Itt vagy közel!
Itt vagy közel, ó, szép karácsony,
Rajtad csüng lelkem, semmi másón,
Jövel, jövel!

Jövel, jövel, én várva-várlak,
Még itt se vagy, már áldva-áldlak,
Vidul szívem.
Az ég alatt bárhová térsz be,
Öreg szívet gyermekké téssz te
Mindenkiben.

Hallom már, angyal szárnya lebben,
Szívem, mint régen, meg-megrebben,
Itt vagy közel.
Itt vagy közel, oh, szép karácsony,
Rajtad csüng lelkem, semmi másón,
Jövel, jövel!

(Kishacson.)

Jövel, jövel, mint egykor, régen,
Hadd éljem újra gyermekségem
Szép estelét,
Mikor a földet hó megeste,
Dai s mese közt karácsonyeste
Vigan telék.

Dió meg alma — más se kellett —
Szegénynek is — oh, erre tellett! —
Volt asztalán.
Karácsonyfák nem ragyogtak bár,
Angyalok akkor is voltak már...
De voltak ám!

Karácsonyi mese

Irta: Borsai Mária.

Jancsi, a bányász Kovács István kis fia, énekelve járkált az erdőben. Házikójuk a bánya közelében, az erdőszélen állott s Jancsi minden szabadidejét künn a patakparton, a nagy fák közelében töltötte. Pedig nem volt annyi sétálni, játszani való ideje, mint más vele egykorú gyermeknek. Szegény Jancsinak nem élt az édes anyja s így kis háztartásuk minden apró-cseprő gondja a tizenkét éves fiúcska nyakába szakadt. Bizony, gyerekek, el sem képzelhetitek, hogy Jancsi milyen szép tisztára seperte ki házikójuk egyetlen kis szobáját s hogy milyen jóízű krumpli meg köménymag levest tudott főzni. Iskolába nem járt Jancsi, írni, olvasni nem tudott, kis tudományára senki más, mint maga az Élet tanította meg.

Játéka sem volt Jancsinak, — mégis, ne gondoljátok, hogy nem érezte magát éppen olyan boldognak, mint akármelyiketek, akinek külön gyermekszobája van, tele a legszebb játékokkal, a hintalótól kezdve egészen a kis vasútig. Ha elvégezte a főzést és takarítást, bezárta házuk ajtaját, s egyenest az erdőbe szaladt. Itt laktak Jan-

csi barátai. Ismerte őt már az erdőben minden madár, s amikor elhozta nekik otthonról a maradék kenyérmorzsákat, hangos csiripolással köréje szálltak s jóízűen szemelgettek a kezéből. — Jancsi is kívülről tudta már, melyik fán, melyik madár lakik, melyik fészekben hány fióka, hány tojás van. Mert a madarak féltve őrzött titkukat Jancsi előtt elárulták, hiszen tudták jól, védelmezőjükre találtak benne. A mókusok is nagy barátságban voltak Jancsival, amióta egy fészekből kiesett mókusfiókanak kihuzta lábából a tövist, a sebet kimosta, bekötözte s a remegő kis állatot visszahelyezte anyjához. Reggelenként, amikor friss vizért ment a forráshoz, ha találkozott egy-egy riadtszemű őzikevel, feléjük intgetett, s az állatkák nem futottak előle, hanem bizalommal bólongattak vissza.

Volt az erdőben egy százhusz éves nagy, hatalmas tölgyfa, amely annyira szerette Jancsit, hogy valahányszor elment mellette, lehajló ágai-
val magához ölelte. Nyáron, nagy melegben, árnyékot adott a hőségtől kifáradt fiúnak, ha le-

feküdt lombjai alá aludni. Olyan hűségesen őrizte a Jancsi almát, hogy egy édes anya se tenné gondosabban. Az öreg tölgy elhullatott száraz ágait Jancsi szorgosan meggyújtotta s velük fűtött egész télen át. Így hát nem csoda, ha Jancsi igen meg volt elégedve élete folyásával, nem vágyott barátok után s nem kívánczolt ki az erdőből a nagyvilágba.

Egy vasárnap délután Jancsi édes apjának be kellett menni a városba a bányatanácsos urhoz. Mivel Jancsi oly igen jól viselte magát, apja hogy örömet szerezzen, őt is magával vitte. Jancsi szép tisztára megmosakodott, felvette féltve őrzött ünneplőjét s új kis eszmája vigan kopogott, amint nagy büszkén apja mellett haladt a poros országúton. Tátott szájjal bámult a városban. Ugyancsak kellett vigyázni édes atyjának, nehogy a nagy csodálkozásban még valami eltapossa. Hogyne csodálkozott volna! Hiszen automobil, emeletes házak, cifra ruhás nének és bácsik, amik nektek, gyermekek, már régen megszokottá váltak, Jancsinak egészen új volt. — Ilyet még sohse látott. A bányatanácsosék szép, emeletes házban laktak, csodálkozott is Jancsi, hogy annyi fehér lépcsőn kell felmenni, míg végre bejuthatnak a lakásba. Édesapja illendően kopogott s a hangos „szabad”-ra beléptek a szobába, de itt annyira elbámulta magát Jancsi, hogy mocanni sem mert. Félt is, hogy a tükörsima, ragyogó parketten az ő erdőjáráshoz szokott falusi lábacskáival orra bukik. A szőnyegre egy világot sem mert volna rálépni. Állt csak egyhelyben s gyönyörködött a falakra aggatott szép képekben.

Egyszerre csak felvidult Jancsi képe, mert a szomszéd szobából egy szépen, csinosan felöltözött kis fiú jött be, aki egyenesen Jancsiért jött, hogy magával vigye játszani a gyerek-szobába. Ez a kislú senki más nem volt, mint Palika, a bányatanácsos kis fia. Jancsi, amint beléptek, a legszebb játékoktól ragyogó gyerekszobába, egyszeribe elvesztette félénkségét s mintha mindig itt járt volna, olyan biztonsággal szaladt egyik játéktól a másikhoz. Palika szépen elmagyarázta, hogyan kell játszani ezzel is, azzal is s a két gyerek ugyancsak belemelegedett a játékba. Palika a könyves polcra levett egy csodaszép, színes képekkel teli meséskönyvet s megmutatta. Jancsi magánkívül volt az ámulattól, amikor a szép képeket meglátta, igazán nem kívánt magának semmit a Palika játécai közül, még a háromkerekű biciklit sem, de ezt a meséskönyvet szeretne volna. Mivel Jancsi olvasni nem tudott s a szép meséket nem ismerte, Palika, aki már negyedik elemista volt s szép folyékonyan tudott olvasni, maga mellé ültette a diványra s felolvasta hangosan a szebbnél-szebb meséket. Nagy örömmel hallgatta a meséket Jancsi, de kis szívét mégis

leginkább a színes képek fogták meg s nem győzte nézegetni azokat.

Mire behozták az uzsonnát, a két gyerek, mint két régi jó barát játszadozott. A nagy barátkozásban észre sem vették, mennyire eltelt az idő s Jancsi után már jött is az édes apja. Jancsi és Palika ezalatt a rövid idő alatt is úgy megszerették egymást, hogy bánatosan vettek búcsút egymástól s Jancsi apjának meg kellett ígérnie, hogy legközelebb, ha bejön a városba, ismét behozza magával a fiút.

Jancsi egész uton hazafelé folyton beszélt. Telve volt kis szíve élményekkel s nem győzte apjának elmondani, mi minden újat és szépet látott a tanácsosék Palikájánál. Különösen a meséket nem tudta elfelejteni s a sok-sok színes képet. Még este, elalvás előtt, az ágyban sem tudott másra gondolni, mint a mesékre.

Másnap reggel könyörgőn nézett édes apjára s reménykedő hangon kérte, vegyen neki egy meséskönyvet, éppen olyant, amilyent Palikánál látott. De édes apja csak megsimogatta Jancsi borzas buksiját s így szólt:

— Jaj, kis fiam, nem tudok én annyi pénzt szerezni, hogy neked ilyen cifra jószágot vehessék. Drága dolog az, hékást Őrülök, ha mindennapra, meg fára telik, megtalpaltathatom a eszmádat, megfódóztathatom a gunyádat. Meg aztán mire való is lenne az neked? Hiszen olvasni úgy sem tudsz. Inkább, tudod mit? Ha jól viseled magad, megint egyszer beviszlek a városba a kis Palihoz, ott aztán kedvedre nézegetheted a könyvet. Jancsi nem szólt semmit, okos kis lelkével belátta, hogy apjának igaza van. Szegény ember ő az ilyen drága mulatságokhoz. Ki ment hát az erdőbe a madarakhoz, mókusokhoz, őzekhez, fákhoz játszani, — az ő igazi barátaihoz.

Telt, mult az idő. Közben a nagy tölgy elhullatta összes leveleit, a fészekből a fiókák toltalan kirepülve új hazát kerestek. Éjjel megfagyott a föld s a reggeli bágyadt napfényben a zuzmarás erdő, mint gyémántpalota csillogott. Jancsi szorgalmasan gyűjtögette a rőzsét, hogy a kis kunyhóban meleg legyen. Közben elérkezett szent karácsony napja. Ezt az ünnepet Jancsi is türelmetlenül várta. Édes apja színes gyertyákkal ékesítette fel az asztalon álló kis fenyőfát s az asztalt telerakta mindenféle jóval. Vett Jancsinak piros almát, savanyú cukrot és aranyozott diót. Jancsi, aki csak karácsonykor jutott ilyen finom eledeléhez, kimondhatatlanul boldognak érezte magát, de lelke legbelsejében a képskönyv utáni vágy ismét felébredt.

Vacsora után az apa ellátogatott egyik bányász társához. Mivel már jó későre járt az idő, Jancsit nem vitte magával. Meghagyta, hogy mielőbb feküdjön le. Jancsi, apja távozása után, egy darabig még nézegette szép piros almáit. Már

éppen a lefekvéshez készülődött, amikor kopogtattak az ajtón. Azt hitte, édes apja jött vissza s készséggel ment ajtót nyitni. Kinyitja az ajtót, hát egy szép piros ruhás, piros sapkás, piros arcu, nevetős szemű kis lány dugta be rajta a fejét. Jancsi soh' se látott ilyen szép ruhájú, finom, uri kis lányt s egy percig se gondolta, hogy hozzájuk jött. Rögön meg is mondta, hogy bizonyára eltévedtek rossz helyen járnak, mert ebben a házban csak Kovács István bányász lakik. A kis lány csak nevetett továbbra is s azt kérdezte: — Nem te vagy Kovács Jancsi? — De igen, felelte az ámuló Jancsi. — No bizony, ha te vagy Kovács Jancsi, mondá a kislány, akkor eressz is be minket a házikótokba, mert mi senki mást nem keresünk, csak téged. Mire a kis lány ezt kimondta, Jancsi nyitotta is ajtót s a leányka vezetésével egy hosszú menet jött be a Jancsiék kunyhójába. — Ejnye be furcsa emberek, csodálkozott el Jancsi. Hol is láttam őket? Nyomkodni kezdte a fejét, hogy kitalálja, hol látta már ezt a kislányt s vele együtt a többieket? Egyszerre csak eszébe jutott, hogy ő ezeket a furcsa népeket sehol másutt, mint a Palika képeskönyvében látta. És most megjelentek előtte elevenen. Jancsika boldogságában egyik lábáról a másikra állt, mint a gólya. Mert úgy tudjátok meg gyerekek, hogy Jancsika nem tévedett, azok, akik Jancsikához jöttek, szakasztott másai voltak a Palika képeskönyvének. Talán mondanom sem kell, hogy a kedves, piros ruhás, piros sapkás, piros arcu, nevető szemű kis lány senki más nem volt, mint a mesék Piroskája. Ugy bizony. Karján csinos kerek kosárka, telve minden jóval, mogoróval, csokoládéval, tortával, mandulával. Mellette lépdelő farkas koma, nagy fehér fogait egészen az inyéig megmutatta, de nem haragosan vicсорított. Utánuk Hófehérke következett szép fehér selyem ezüsttel himzett menyasszonyi ruhában. Hosszu, habos fátylát hűséges barátai, a törpék vitték. — Mit gondoltok, ki fogta karon Hófehérkét? El sem képzelnétek: gonosz mostohája. Mert bár a mesébe úgy van megírva, hogy Hófehérkét halálra üldözi mostoha anyja, a mesék világában ezen a szép napon, a szeretet ünnepén, nincs gyűlölet és harag. Testvéreként szeretik egymást még a legnagyobb ellenségek is. — Csipkerózsika, bár sokat alhatott száz éves álmában, egy kicsit még álmosan haladt kedves vőlegénye, a szépséges királyfi karján. Hamupipőke gyémánt ruhában ült ragyogó hintójába, amely elé tizenkét fehér galamb volt fogva. Ezeket Hamupipőke egy szép arany ostorral hajtotta. Jancsit és Juliskát, hogy el ne fáradjanak nagyon, az öreg boszorkány hozta a két karján, akinek olyan hosszú volt az orra, hogyha nevetett, a földet verte. Olyan jószág volt az arca, hogy még így is inkább hasonlított egy öreg, ősz nagymamához, mint egy csúf, vén,

gyerekeket evő öreg boszorkára. Mert a szeretet csodát művel. Még a legsötétebb lélekbe is mosolygós napsugarat lop be.

Egyszerre hangos zúgás reszketette meg a levegőt. Nagy sötétség kerekedett. Jancsi igen megrémült, pedig csak a tizenkétfejű sárkány volt az, aki nagy dérrrel-durrall berepült a kunyhóba s hatalmas testével eltakarta a kis lámpa fényét. A vén sárkány barátságosan megcibálta Jancsi fülét s egy jókora barackot nyomott a fejére. Majd amikor látta, hogy Jancsi feje jó kemény, nem török be, megjevezte: Derék legény lesz belőled. Még tovább is beszélt volna, de a többi mesealakok megkérték, menjen ki a szobából, hiszen hatalmas testével mind kiszorítja őket. — A sárkány nem sértődött meg és nem lövelt tüzet mind a tizenkét szájából, hogy pozdorjává égesse őket, hanem jólelkűen búcsút intett Jancsinak s az ajtón keresztül kirepült a szobából. Jancsi csak ámult-bámult. Nem értett az egészből egy szót sem, s nagyokat csipett karjába, hogy lássa, csakugyan nem álmodik-e.

Amikor a sárkány kirepült a szobából s így egy kis üres térhez jutottak, Piroska megállott a szoba közepén. Jancsi előtti szépen meghajtván magát így szólt: — Édes Jancsikánk, annyira kívántál minket látni, eljöttünk hát hozzád: játszani veled. Mi mind éreztük és tudtuk a mesék könyvében, mennyire vártál utánunk, mennyire szeretsz minket. Elhatároztuk, hogy karácsony éjjelén eljövünk hozzád. Ezzel Piroska odament a széken ülő Jancsihoz és kiüritette kosárkája finom tartalmát az ölébe. Még egy üveg vörös bort is tett az asztalra, édes apja részére. Utánna a hét kis törpe rakta le Jancsi mellé ajándékait. Ki ásót, ki kapát, gereblyét, csákányt adott Jancsinak. Az egyik még kis bányász lámpását is leadotta övéről s odatette a többi mellé. Jancsi és Juliska egy-egy hatalmas mézeskalács szívet tettek le az asztalra.

Jancsi csak tátogott a szájával, szeretett volna beszélni, szerette volna megköszönni a mesék jóságát, egy egy szó nem sok, annyi sem jött ki a száján. Közben a mesék hordták Jancsinak az ajándékokat.

Amikor elvégezték, szépen búcsút vettek Jancsikától s visszarepültek — mit gondoltok, hova? — a Palika meséskönyvébe.

Egyszerre üres lett a kis ház! — Jancsi egyedül ült székén, elhalmozva a mesék ajándékaival.

Sohasem volt még ilyen gyönyörű karácsony! (Bánffyhungad.)

A fényképésznél

Írta: Zsoldos László.

Személyek:

A fényképész (nagyobb fiu játsza, folyton izeg-mozog, hadarva beszél). Apa (kis fiu játszhajta. Hosszu kabátban, felgyűrt nadrágban, cilinderral). Sanyika, Gusztika (rövid nadrágos kisgyerekek. Mama (kis lány játsza, nagyon hosszú szoknyában, nagy kalappal). Flórika, Gizike kis lányok. Színhely: a fényképész műterme. Elöl fényképezőgép, kis székek.

Fényképész: Borzasztó, itt van ez a drága műterem és egész nap nem jön fel senki, hogy lefényképeztesse magát. (Balról az apa, mama, Sanyika, Flórika, Gizike, Gusztika belépnek.)

Apa (a fényképészhez): Jónapot kívánok!

Fényképész (hirtelen feléjük fordul és örvendősen hajlong): Ah, alászolgája, kezeit csókolom, van szerencsém!

Mama: Jónapot. Le szeretnénk vétejni magunkat.

Fényképész: Kérem alásan, méltóztassék. (félre): Hála Istennek, már majd éhen haltam. (A mamához): Épp a legjobbkor tetszett jönni: most véletlenül nem kell várakozni a nagyságáéknak. Mert kérem egész nap olyan nagy volt a tolongás, hogy...

Mama: No, nem is szeretnénk sok időt itt tölteni.

Apa: Vidékről jöttünk.

Mama: És fél óra múlva pályaudvaron kell lennünk, hogy haza utazzunk.

Flórika (sirni akar): Bűhü és nem is vettétek meg a babát, amit a papa ígért (sir).

Fényképész (Flórikához): A babát, kisasszonykám? No, ne sirjon. (A szín mögé szalad és mindjárt visszajön egy nagy babával, amit Flórika kezébe nyom): Lásza, már itt van a baba.

Flórika (a babát nézi és szepeg).

Fényképész (apáékhoz): No, most már méltóztassék leülni, mindjárt elrendezem a csoportot. (Az apát és mamát leülteti egymás mellé a szín bal oldalán úgy, hogy majdnem szemközt legyenek a nézőtérnek): Így, ni! A gyermekeket pedig majd szépen ide állítjuk. (Egymás után megfogja a gyermekeket és elhelyezi úgy, ahogy mondja. A két kisfiut ide szépen a papához. (Sanyikához): Te, fiacskám, itt állsz jobbról. (Gusztikához): Te pedig baloldalon. (A gyerekek oda állanak).

Gizike (türelmetlenül): Hát én nem kapok babát?

Fényképész: Babát? Mindjárt hozok magának is, Gizike. (A szín mögé szalad, babával tér

vissza és ezt Gizike kezébe nyomja.) Tessék Gizike!

Gizike (magához szorítja a babát).

Fényképész: Most a két kisasszonyka ide áll a mamához. Így, ni! (A fényképezőgép mögé áll és belekukucskál, a család mereven bámul a levegőbe. A fényképész oldalt kapja a fejét): Tessék barátságosan mosolyogni. (Mind a hatan elkezdnek vigyorogni.) Így, ni! (A két leány egymásra vigyorog. A fényképész megigazít még egy arcot). Erre tessék fordítani a fejét. (Visszaszalad a masinához. A masina mögé dugja a fejét.) Kitiűnő. Most!

Flórika (ebben a pillanatban Gizikehez számárfület csinál): Ez vagy! Az enyém úgyis szebb. (A babára mutat).

Fényképész (ellép a masinától lemondó mozdulattal): A kislány megmozdult.

Mama (mérgesen néz Flórikára).

Fényképész (mamához): Méltóztassék csak barátságosan mosolyogni.

Mama (újra mosolygó képet vág).

Fényképész (fürgén szemlét tart az arcok fölött): Most pompás! (gép mögé áll): Csak egy kis nyugalmat kérek. (Fényképezni akar): Most!

Mama (ebben a pillanatban élénk kémozdulattal): Hiszen mi előbb se mozdultunk, csak ez a... (Flórikára mutat).

Fényképész (csüggedt mozdulattal ellép a géptől): De nagyságos asszonyom...

Mama (a saját szájára üt): Hát most lett volna? Oh, én...

Fényképész (összetett kézzel feléjük): Könyörgök, tessék barátságosan mosolyogni. (Mind mereven mosolyognak). Így, ni! Most igazán jó! (A gép mögé bujik és belekukucskál): Mozdulatlanul, kérem!

Apa (ebben a pillanatban mozdulatlanul): Vakard meg csak, Sanyikám, az orromat.

Sanyi (fürgén engedelmeskedik).

Fényképész (kétségbeesetten ellép a géptől): De az Istenért!

Apa (még mindig mozdulatlanul, közben Sanyi buzdón vakarja az orrát): Egyszerre úgy elkezdett viszketni.

Fényképész (féltérdre esve, összetett kézzel): Az Isten szerelméért. Ha ez így tart még sokáig, minden lemezem elfogy.

Apa: Jó, jó, már nem viszket.

Sanyi: Már nem is vakarom.

Fényképész (megigazítja a fejeiket): Így kérem. Minden csak úgy, mint előbb. (Szemlét tart-

va fölöttük): Így. (A gép mögé buvik és belenéz): Így, ni! Nem mozdulni! Mo!...

Gusztika (ebben a pillanatban óriásit ásitva fölkapaszkodik az apa ölébe).

Apa: Guszti! (visszanyomja Gusztit a helyére).

Fényképész: Rettenetes! (Ellép a géptől).

Gusztika (sirva): Papa, álmos vagyok!

Mama: Nem szabad álmosnak lenni!

Sanyi: Guszti, ne sirj!

Fényképész (a szin mögé szalad, egy darabka cukorral tér vissza, megmutatja Gusztikának): Nézze csak, Gusztika! Cukor! Ez a magáé lesz, fiacskám, magának adom mindjárt, csak egy picikét álljon szép nyugodtan, jó?

Gusztika: Jó!

Fényképész (újra sorra igazítja az arcokat): Csak mosolyogjon kérem. Csak, mint előbb. Ugy, Gusztika. Mindjárt! (Mind mereven vigyorognak): Így. Csak nyugodtan, könnyörgök alásan.

Fő a nyugalom. (Szemlét tart fölöttük, látszik, hogy az egész család, a gyermekek is el vannak szánva hogy most az egyszer igazán mindegyikük nyugodt lesz: a fényképész örömmel áll a gép mögé és belekukucskál): No, most igazán mind nyugodt. Hála Istennek! (Még csak ezután akarja megcsinálni a felvételt).

Mama, apa (egyszerre örömmel): Megvan? (Mind élénken megmozdulnak).

Fényképész (aki épp akkor akarta megcsinálni a felvételt, dühösen ugrik ki a gép mögül, toporzékol): Meg. Meg van verve az a fényképész, akinek ilyen familiát kell lefényképezni! Inkább éhen halok, semhogy tovább kinlódjam magukkal! Ajánlom magamat!

Apa (megbotránkozva): Mit? Még maga beszél? (Megnézi a zseboráját): Huh, lekéstünk a vonatról!

(Budapest).

Egy almamag története

Irta: CSATKAI JÓZSEF.

I. RÉSZ.

1. Almát evett Marietta
A magvát elpotyogtatta,
Kint az utcán, a nagy porban
Fekszik a mag, hol a por van.
2. Ekkor a szomszéd utcában
Verekedés folyt javában,
Verekszik két susztergyerek,
Rug a lábuk, nyelvük pereg.
3. Ordítanak, pofon csattan,
Ruhákról sok gomb lepattan,
Mihály zuhan, földön marad,
János felugrik és szalad.
4. Mihály fut a János után:
Megállj! Komisz orangután!
Amerre a János szaladt,
Porzik az út lába alatt.
5. Porral felszáll az almamag,
János fülén van enyv-anyag,
S mialatt ő tovaszaladt,
Az almamag fülén ragadt.
6. A műhelybe megérkezett,
Fülén semmit sem érezett,

Így megmenekült a János,
De lőn szidás általános.

II. RÉSZ.

1. Nem szerette János a vizet s a szappant,
Ha vízzel locsolják, rémülten felvakkant.
Mert sohasem mosdik, oly piszkos a bőre,
Oly sok piszok van rajta, nem is látni tőle.
A füle tövében almamag megállott,
„Termékeny talajba jutottam!” kiáltott.
Vízét csak úgy érezte, ha esőtől ázott,
Ettől pár nap múlva vigan kiesírzott.
2. Viszketett Jánosnak az ő fületája,
Nem is sejtette, hogy van egy palántája,
Mikor észrevette, le dehogy is vette,
Mosolygott és áldta az Istent érte.
„Nem bántom, hadd nőjön fejemnek virága,
Oly szépet virágozom, járnak csudájára.”
És a kis növénykét gondnal ápolgatta,
Legyeket, hernyókat mind elriasztgatta.
3. Hetek és hónapok sebesen elmúltak,
A multba száguldtak, emléktőbe fultak.
Nőtt az almaféska, míg egyszer végtére
János nem tehetett kalapot fejére.
Gyermekek nevték, felnőttek kacagták,

János fejebujját mindig mutogatták,
Mint néhány zöld zászló a kastély tetején,
Almafa levele úgy lengett a fején.

4. Tavasszal a fának nőtt néhány virága,
De elhalt, mert János nem vigyázott rája.
Gyöngé am a virág, elhervad, ha rája
Gonddal, szeretettel nem ügyel gazdája.
Ezentul Jánosnak nagyobb lesz a gondja,
Gyönyörűen fejlődik az almafa lombja.
Nyári nagy hőségben jól esik az árnya,
Napernyőre sohasem szorul a gazdája.
5. De az idő mulik, év év után szaladt
És az almafácska nagyranőtt ezalatt,
János híres ember: a csizmát foltozza
És a füle fölött a nagy fát hordozza.
Büszke a fájára, egész világ lássa,
Ambár a nagy sulytól hajlott a járása.
Oly jól megy a dolga, gyakran eszik kappant,
S ha ritkán megmosdik, mégsem használ szappant.
6. Va nmár nagy családjá, öt fia, hat lánya,
Almát szednek vigan almafa árnyába.
János fejét rázza s így hullaszt sok almát,
Elvezi az öröm-osztás szép hatalmát.
Almaszüret elmúlt, levelek sárgulnak,
Bucsuzván a fától a földre lehullnak.
Legyőzte Jánost is tisztaság hiánya
És idejekorán dönté a sirjába.
7. Halott Jánost olyan koporsóba tették,
Melynek egy nyílásán a fát kívül vették,
Óvatosan akkép tévük be a földbe,
Hogy az almafácska kiállott belőle.
Jánost eltemették, nagyon megsiratták,
Sirja felett fáját sokan látogatták.
Ifju barátocskám, ha meglátogatod,
Olvasd el s szíveled meg a sírfeliratot:
Ki a mosdóvizet s szappant ki nem állja,
Azt az öreg halál korán lekaszálja.
- (Szombathely.)

UJÉVRE

készül el a *Cimbora* 1927. évi bekötési táblája,
pompás, vörös vászonból, arany nyomással.

Miután azonban csak annyit készítettünk el,
ahányan megrendelik, mindnyájan helyesen te-
szitek, ha azonnal megrendelitek.

A bekötési tábla ára postaköltséggel együtt
80 lei.

A táblákat január első napjaiban tesszük
postára.

Várjuk a rendeléseket!

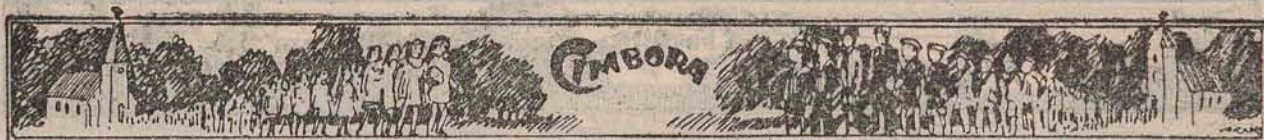
A *Cimbora* kiadóhivatala.

TIZ FOGAS KÉRDÉS

Első Stollwerck-pályázatunk eredménye

Mint azt már a mult számunkban említettük,
első Stollwerck-pályázatunkra 532 megfejtést
kaptunk, ami annál nagyobb örömmel tölt el ben-
nünket, mert ebből azt látjuk, hogy előfizetőink
szívesen fogadták ezt az érdekes, hasznos és is-
meretterjesztő játékot. A rengeteg felelet között
nagyszámban voltak kitünő, jó és elég jó megfej-
tések, mégis — mert az 532 név felsorolása igen
sok helyet foglalna el, — alant csak azoknak a
neveit soroljuk fel, akik a kérdésre kitünően, je-
lesen, jól vagy elég jól feleltek meg és így részt-
vettek a 15 díjért lefolytatott sorsolásban.

A megfejtők névsora: Besenyei Margitka,
Bán Irén, Senor Ilke, Wlassak Reinhold, Farkas
Ilonka, Orbán Mária, Fullajtár Danika és Idus-
ka, Klein Zsuzsa, Nagy Ferike, Guttmann Kató,
Pallos István, Marthy Erzsike, Markovits Ila, Gö-
rög László, Papp Imre Károly és Laci, Vogel E-
dith, Prossig Károly, Barabásy Ernő, Fackelmann
Mancika, Haurik Jolánka, Jakabovits Margit és
Dezső, Heusler Magda, Freitnoff Janka, Kiss Irén,
Kiss Manci, Sándor Gyuri, Salla Ervin, Kovács
Rózi, Lintner Irma, Dán Imre, Fischer Rózsika,
Ungvári Sándor, Laubing Aranka, Soltész Kor-
né, Kovrig gyerekek, Lichtenstein Tibike, Jónás
Ilus és Laci, Gieszföld József, Csiky Frigyes és
László, Gerber Lajos, Bodola István, Partos Ist-
ván, Vitályos Micike, Schwartz Zoltán, Jakobi Pu-
bi, Szabó Lacika és Ilus, Gál Endre, Szily Ilon-
ka, Heder Karesi, Bán Rózi és Elemér, Bodnár
Mariska, Hiller Endre, Kocsis Jolán, Birek Laci,
Bedő Laci és Jancsi, Böhm Ila, Böhm Klári, Sin-
ger Ibolyka, Hadady Lőrinc, Sigray Emil, Klein
Lili, Szántó Klári, Fejes Béluska, Fodor Laci, Já-
nosy Karsika, Pongrácz Béla, Gergely Lilly és
Ibolyka, Nemes Nagy Zsuzsika, Szepessy Zoltán,
Tóth József, Csorba Erzsébet, Pálffy Baby, Bab-
csák Erzsébet, Babcsák Ilonka, ifj. Frank Albert,
Babcsák Panni, Boruzs Ilonka és Bandika, Bar-
tók Kató és György, Hermann Manci, Gáthy
Kristóf, Kemény Béla, Kovács Icuka, Pálffy Pis-
ta, Kemény Anci, Szilágyi Misu, Benedek Edith,
Russu Sárika, ifj. Sipos Domokos, Hermann Lilly
és Tibor, Salló Barnabás, Simon Ica, Halász La-
jos, Ulmann Imre, Szabó László, Raffay András,
Gyürek Irén, Gödény László Zoli, Schwartz Gy-
ula, Gyergyószénmiklósi névtelen unoka, Kondor
Manci és Öcsike, Rigó Aranka, Holló Endre, Sze-
nte Béluska, Hegedüs Ábel és Gyula, Klein Tibor
és Dönke, Molnár Antal, Kiss Endre, Texe Aran-
ka, Szabó Anna, Bodnár Ildikó, Kursinszky Már-
ta, Daniels Felicitás, Früstök Öcsike, Debreceni
Pál, Imbery Gabriella, Borgida Lilli, Baternay
Béla, Polifka Margit, Altnöder Klári és Csilla, Ko-

venkő Gyula, Szabó Jenő, Tima Endre, Fritsch Ferenc, Pálffy Sárka, Állami iskola, Sarmasu, Preiszner Pál, Max József, Benedek Ella, Spitzer István, Gárdonyi Nagy László, I. Dienes Magda, Simay Irén és Maláricsik Piroška, Györbiró Anikó, László Klára és Etelka, Elek Piroška, Dienes Klára, Balázs Margit.

A sorsolás pedig a következő eredménnyre vezetett:

I. díjat nyertek: Früstök Öcsike, Faesád, Fischer Rózsika, Szatmár.

II. díjat nyert: Gárdonyi Nagy László, Nagy-bánya, Kovenkő Gyula, Rostár, Guttmann Kató, Nagyvárád.

III. díjat nyert: Baternay Béla, Munkács, Molnár Antal, Barót, Rigó Aranka, Brassó, Klein Zsuzsa, Érminályfalva, Fullajtár Danika és Iluska, Nagyszentmiklós, Szenté Béla, Marosvásárhely.

IV. díjat nyert: Russu Sárka, Kézdimártonos, Bodnár Mariska, Kovin, Birek Laci, Belényes, Fodor Laci, Nagyvárád.

A disznótör

Tél van. Sűrű pelyhekben hull a hó. — Hadd hulljon, — mondja gazduram. Jó idő a disznóölésre.

Szegény disznó! Ő semmi rosszat sem sejtett. Mohón ette az árpát, a kukoricát. Napról-napra gömbölyödött. Már alig tudott járni a lábán. Nem gondolt arra, hogy a jó életnek halál lesz a vége. Tegnap este még nyugodtan aludt az ólban. Pedig már kimondták rá a halálos ítéletet. Hajnalban jön a mészáros. Leszúrja. Aztán lefektetik az udvar közepére. Ott szalmát hintenek rá. A szalmát meggyújtják. A szalma lángja leperzseli a szőrét. Késsel megvakarják, hogy tiszta legyen. De szegény disznó nem érzi a vakarást. Ő már nem él. Meghalt az emberekért. Meghalt, hogy az emberek húst, kolbászt, hurkát, szalonnát, sonkát egyenek. Ez az ő rendeltetése, ez az ő sorsa.

Nemcsak életében, halálában is megbecsülik a disznót. Tort ülnek felette, mint valami kedves halott felett. Ám a disznótör hangos és vidám.

Összegyűlenek a jó szomszédok, komák, atyafiak. Asztalra kerül a friss hurka, kolbász. A torma leves disznóhussal. Hurkát, kolbászt le kell nyomtatni. Mivel nyomtatják le? Borral. Összel szüretelt karcos borral. Megered a jó kedv. Felköszöntik a házigazdát, az asszonyt, egész háznépével. Kívánják, hogy még sok esztendőben tarthassák meg a disznótort. Virágos kedvükben még szegény disznót is felköszöntik. Csendes nyugodalmat kívánnak neki. Kívánhatnak akármit. Ő már nem hallja.

Késő éjjel széled haza a vendégsereg. Holnap ismét lesz disznótör. Vagy itt, vagy ott. Amíg a tél tart, vége-hossza nincs a disznótörnek. De jön a tavasz. Azt mondja: vége. Vége a kolbásznak is. De van még szalonna, zsir, sonka. A jó gazdaszszony vigyáz, hogy a régi szalonna ujat érjen. Nemkülömben a sonka is, a zsir is. Aztán újra kezdődik a disznótör. Így volt régen, így van ma is. Legyen így ezután is.

A Fehér Sas.

Vidám diókegy.

Írta: Fabián Gyula. Rajzolta: J. Biczó Ilona.

— Kérem... Ne! Nem én mondtam... Igazán...

— De bizony te mondtál azt, hogy: keszerűs.

— Nem én voltam.

Gecse Pistában felébredt a cow-boy önértet és a bajtársi becsület. Közbekiáltott nagy haragosan.

— Én mondtam azt, hogy az úr köszörüs! Engedje hát el a cimborám nyakát.

— Igen?! Te voltál työnyörű mákvirág? Most lesz neked nemulass!

A kereskedelmi képviselő ur eleresztette a kis Gyula nyakát és Gecse karját fogta meg. De alig nyúlt hozzá, a Talpas egy dühös morrantással nekiugrott és belecsimpaszkodott a nadrágjába. Kvapil ur a Gecse karját rángatta, a Talpas pedig a képviselő ur nadrágját cibálta. Így keringtek a nadrág körül, mint ahogyan a csillagok keringenek a nap körül, amíg Szőke tanár úr ki nem futott a láрма hallatára és az eleven motollát meg nem állította.

— Mi ez? Mi történik itt?

— Sértés! — sipította Kvapil Bogumil — engem itt hitváni rágalom érte. Ezért eligitel követelek.

— Hadd hallom a panaszt.

Kvapil ur a csendes hangra megnyugodott. Előadta a panaszát.

Szőke tanár úr komoly arcot erőltetett magára.

— Legyen nyugodt tisztelt kereskedelmi képviselő úr, én majd kellőleg megbüntetem őket. Az indiánus csapat fogja közre Gecse Pistát és a „Fehér Sas”-t, vezesse őket el, majd kihallgatom őket.

Elhagyták a tábort és amikor már nem láthatta őket Bogumil ur, Szőke tanár ur elkezdett nevetni. Nevetett, nevetett, de olyan jóízűen, hogy még a könye is potyogott.

— Miért is haragudott úgy meg az az ur?

A „Fehér sas” felbátorodva válaszolt:

— Gecse Pista azt mondta, hogy úgy mozgatja a lábát, mintha köszörűkövet hajtana. Ezt az az ur meghallotta, azt hitte, hogy én mondtam és engem akart ezért megbüntetni.

Szőke tanár úr nem tartotta vissza a kacagását.

— Nohát, ti csak sok rossz fát tesztek a tüzre. Csak menjetek haza. Vigyázzatok majd holnapután, hogy jól megálljátok a sarat az útközben. Szervusz! „Légy résen!”

A tizenkét próbacerkész megállt, mint cövek. Fölemelte a karját és három ujját föltartotta. Talpas is a hátsó lábára állt. Szolgált. A távozó Szőke tanár úr után nézett.

Hazafelé menet az indiánusok nem győztek eleget beszélni a látottakról. A „Fehér sas” zord és mogorva volt az őt ért méltatlan bánásmód miatt. Haragosan fogadkozott.

— Manitura, a nagy Szellemre mondom, hogy bosszút, véres bosszút állok a sértésért.

— Mit akarsz csinálni? — kérdezte a „Nagy Bölény”.

— Mit? Hát megskalpolom! Lehúszom a feje bőrének annak a köszörüsnek és a skalpját az övemre akasztom!

— No, az már igaz, hogy az remek scalp lenne. Akkora haja van annak az urnak, mint Sámsonnak. Csak skalpold meg! — Biztatta a kis Gyulát a nagy főnök.

— Meg is teszem! Nem megy le kétszer még a nap, az idegen sápadt arcú skalpja az övemet fogja diszíteni! Azután felakasztom wigwamom falára, mint győzedelmi jelvényt.

— Szép lesz! Szép lesz! — mondta a „Kék róka” — csak arra vagyok kíváncsi, hogy fog-e majd sikerülni.

— Psaw! Egy vérbeli indiánusnak minden sikerül, ha nagyon akarja. Engem a bosszu tüzel és én azt végre is fogom hajtani.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Halló! Halló! Hier rádió Wien. Nagy rádió hangverseny a cserkész táborban.

Másnap az indiánusok már korán reggel kimentek a cserkész táborba. Ott nagy élénkség uralkodott. Főképpen Kvapil Bogumil sátra előtt folytak nagy előkészületek az esti rádiókoncertre. Az idegen úr ingujjra vetkőzve dolgozott és dirigált erősen. Egy nagy kétszálás antennát feszítettek ki a cserkesz két órási szabadon álló tölgyfa közé.

Még Toka is ott mászkált a tölgyfán. Segített kihúzni a drótot. Csoda, hogy le nem tört a sulya alatt egyetlen ág se. Amikor leszállott, büszkén szólott oda a „Fehér sas”-hoz:

— No, Gyula, ezzel az antennával nemcsak Bécsot fogjuk hallani, hanem az összes európai államokat: Dawentryt, Elberfeldet, Barcelonát, Dortmundot, Weragot, Noragot és a többi.

Kvapil ur meghallotta Toka szavait. Fölfújta magát és úgy dicsekedett:

— Mit nekem Európa! Az enyém heterogeenes aparát elfogja egész világ rövid és hosszú hullámhosszak. Patagonia, Aragonia és Cikoria laodó állomásai mind bejönnek, ha én elkezdek horgászolni a hullámok az éterben. Az én aparát a legszelektikusabb, és ilvezhetően belejön Amerika is, miután hullámhosszai kerüllyargalták az egész földgalábist. Majd meglátjátok, respektive megalhattok este.

Azzal büszkén bevonult a sátrába.

A „Fehér sas” csak nézte egy darabig az antennát és megszólalt:

— Te Toka! Mi lenne, ha az antennából levezető drótot a tojás-szigetelő után csavarnák?

— Bolond! Azt nem lehet megcsinálni. Akkor a drót nem vezetné az antennán felfogott engiát.

— És az apparátus nem szólna?

— Nem.

A kis Gyula elkezdett édesen nevetni.

— Ugvan, kedves barátom, tedd meg azt a kutya barátságot nekem, csavard hát azt a levezető drótot a szigetelő mögé.

Toka a szemét meresztette.

— Értem. Bosszut akarsz állani, meg akarod hiusítani az esti hangversenyt.

— Nem érted bizony. A hangversenyt azért megtartjuk. Mit szólnátok hozzá, ha az üres drótra rákapcsolnánk egy tábori telefondrótot és —

— És — — és?

— És a tábori telefondrót másik végén, a kagyló előtt hangversenyt adnánk?

Az indiánusok megdermedtek a „nadselü gondolat” hallatára. Csak állottak sóbálványá meredve, mert nem tudták követni a „Fehér sas” gondolatának magas szárnyalását.

Csak Kemény Laci, a „Nagy Bölény” agyvelejében kezdett uszkálni valami gondolatfoszlánv, mint valami gebulás cigányha! Ez a gondolatfoszlány is elegendő volt arra, hogy nevető bömbölésbe törjön ki.

— Brühühü-hü! Haha-ha! Hi-hihi!! Te, ha jól kezdem érteni kabakod termékét: extra hangversenyt akarsz adni Kvapil Bogumil urnak?

— Te monád, „Nagy Bölény” testvérem.

— Olyasmit gondolok!

Toka összeráncolta a homlokát. A szemöldöke felszaladt a borostás hajáig. A szeme kancsalul pislogott. Dupla tokája remegni kezdett. Látott rajta az erős gondolkodás. Majd egyszerre csak elkezdett ő is nevetni, hogy nagy kövér hasa úgy rengett, mint valami uszó disznóhólyag a hullámozó Balaton vizén.

— Jóó! Nagvonn! Doleddole naggygonn is jó! Jo-o-o-o! Jó-Jó. Fuldokolta, csuklotta nagy nevetés közben. — Ez „nadselü gondolat”. Persze! Ha valaki tábori telefon-drótot vezet be a kikapcsolt antenna levezető drótbá és a telefonba or-

dit, akkor a bécsi stúdió hangversenye helyett Kvapil ur orditást fog hallani. De hogy rendezünk mi hangversenyt?!

— Psaw! — dörögte a „Nagy Bölény”, ahhoz már én értek. Az én papám nagyszerű zenész, rádiók is van, sokszor hallottam. A bécsi stúdiót úgy ismerem, mint a saját zsebemet. Nos, mi is építünk egy stúdiót és este 20 órakor hangversenyt rendezünk.

Az indiánusok örömrivalgásba törtek ki. „Szürke Ferkas”, a törzsfőnök, alig tudott rendet csinálni.

— Rendre! — szólt végre. — Munkára! Toka felmászik a fára, átszereli az antennát, addig őt állunk és akkor megépítjük a stúdiót.

Toka fölmászott a fára, ügyesen pepecselt valamit, nem vette észre senki. Leszállott a magashól, egy bokorba vezette a „Szürke Farkas”-t. Egy vékony drótot mutatott neki.

— Látod! Erre kell rácsavarni a telefondrót. Ez az egész. De most szólok Szunyoginak is. Ő az egyetlen, akit beavatunk még a titokba. Ő ugyanis a telefonos osztágban van, nagyszerűen szerel és érti a telefon minden csinját-binját.

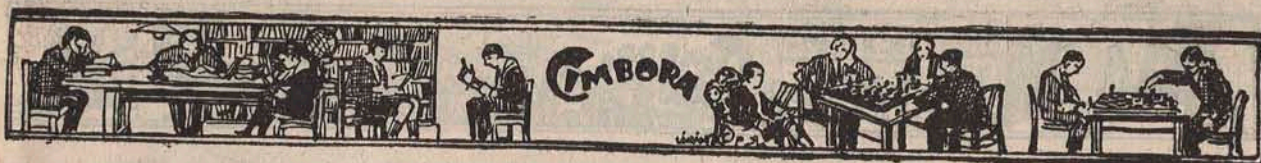
Egy óra múlva az egész indiánus csapat teljes erővel dolgozott.

Szunyogi, mint valami hosszú árnyék, járt-kelt az erdőben, hosszú pózna volt a kezében és mint a pók szövi a hálót, ő is olyan óvatosan vezette a drótot a fákra és a bokrokra keresztül.

Délutánra a cserkész táborból jó messzire, egy tisztás közepén nagy sátor emelkedett. Itt tünt el a pókszál, akarom mondani, a telefondrót. A sátor egyik rudján állott a telefon-felvevő kagyló. Ez lesz a mikrofon.

Az indiánusok a stúdió berendezésén fáradoztak. Az egyik sarokban nagy dob és cintányér állott. Mellette egy közönséges öntözőkupa díszelgett. Egy asztalon a Mezeiék gramofonja szomorkodott egy harmónika és egy doromb társaságában. Az asztalhoz egy orgonasíp támaszkodott. Nem sorolhatok fel minden hangszert és eszközt, de azt megállapíthatom, hogy a sátor fel volt szerelve mindennel, amit csak kívánni lehet egy modernül felszerelt stúdiótól. Itt csak lehet hangversenyt adni.

Közeledett az este. Vacsora után a cserkészek mind Kvapil Bogumil sátra előtt gyülekeztek. Kíváncsiságtól eltelve nézték a nagyszerű előkészületeket és várták a káprázatos hangverseny megkezdését. A sátor előtt az asztalon állott a rádió apparátus. Pompás alkotmány. Finom öt andion csöves készülék, mellette egy óriási hangszóró tölcser, akkora, mint egy negyvenkettes ágyu torka. Az asztal körül a cserkész vezetők ültek. Szőke tanár ur, Simonfi ezredes, Rejtő András. Ezek mind apróra megnézték mindent a pompás apparátuson. Kvapil Bogumil ur nagy buzgón magyarázott. Majd megnézte óráját.

— Mindjárt husz óra. Kirek figyelem! Kezdődik hangversengés. Most! Most! Bekapcsolok antanna! Most föld! Most kondenzátor! Voila! Viola! Volia! Már izz szölamlik!!

Kvapil Bogumil átszellemült arccal forgatta a kondenzátort. A nagy tölcserből zürzavaros lármá hallatszott. Az attasé magyarázott:

— Kirek szépen! Ez a zürzavargás a közönség lármája a stúdióban, vagy a felvétel helyén. Kirek figyelem!

A tömeg moraj a bécsi stúdióból impozáns volt. Néha egyes szót is meglehetett különböztetni a német nyelvű zürzavarból, például: — Csiba te Talpas! — Vagy pedig: Ne szuszogj már annyit! — stb.

Most megkezdődött a bécsi stúdió hangversenye. Olyan hangverseny, amely egyedül áll a rádió hangversenyek között.

Az erdő tisztásán álló stúdióban így kezdődött a „koncert”.

A „Nagy bölény”, a hangverseny rendezője, pálcával rábökött Geese Pistára, aki a Talpas kutya farkát fogta. A jelre Geese Pista megcsavarta a Talpas farkát. Ez keservesen kezdett szűkölni, morogni, vonítani és ugatni. Közbe Geese fütttyentgetett, mint valami lokomotív. Ez a produkció Kvapil ur tölcseréből olyan hangokat adott, mint amikor a rádió kondenzátorát forgatják és hullámhosszuságot „keresnek”. Végre sikerült az attasénak a kondenzátort örült forgatás közben beállítani. A rémes keresési zaj elült. Akkor Szunyogi egy vonatvezető túlköbe belefújt, Toka a telefonkagyló elé állott és recsegő hangon belebögött.

— Halló! Halló! hier rádió Wien. Auf vel'e ötszázharmincegy und ötszáznyolevankettő koma fünf. Koncert. Übertragung aus Állatkert. Mitfirkend ungarise künstler, tenoristen és baritonisten. Erste mummer: Ima a „bűvös vadász” című operából. Előadja a szabadelon a kispityeri „Acélhang” dalárda.

Szőke tanár úr felugrott, belenézett a hangszóró torkába. Vizsgálódott. Nagyon furcsállotta a bevezetést. De nem szólt semmit. Azalatt az Acélhang dalárda bőszen harsogta:

„Lassan, lassan, égi dallam,
Szállj a fellegek fölé.”

A cserkészek derülten figyelték a nagyszerű produkciót. Hogy is ne! Ez a dal kísértett minden diák matinen. Ez harsogott a tanév-nyitó, tanév-záró ünnepélyén. Annyit tanulták, úgy tudták, hogy szinte könyököikön jött ki. Ugy látszik, hogy ez a dalmű a bécsi állatkertben is nagyon népszerű. Amikor vége volt a dalnak, akkor a tölcserből a bécsi „sprecher” hangja harsogott ki.

— Halló! Halló! Rádió Wien zwei minuten pause!

Rögtön, ra harsány óraketyegés hallatszott ki a tölcserből. Kvapil Bogumil mint jó ismerőst üdvözölte ezt a hangot.

— Ime! Bécsi óra ketyegtet.

Szőke tanár urnak úgy rémlett, mitha közönséges ébresztő óra működne a mikrofon előtt. Sejtélméit megerősítette az, hogy egyszerre rémítő csengő berregés tört elő a tölcserből, amelyet ismerős hang kísért: — „Toka!” Állítsd el az átkozott pokolgépét! Eppen most zörög az a nyemecrult ébresztő óra!” — A tanár ur sejteni kezdett valamit. Mosolygott magában és leste a fejleményeket. Nos, a fejlemények minden fantáziát megszegyenítő változatossággal következtek egymás után.

A ketyegés elhallgatott. A rádió-kutya morgott és visitott, majd felharsant a jeladó túlkölés és utána a „beszélő ur” hangja.

— Halló! Halló! Hier Rádió Wien! Jetzt kommt: „Eine kleine Katzmuzik” von Wolfgang Amadeusz Mozart. Vorgetragen das Száj és fülharmónikai orrcseszter, mehet!!

Az utána következő hangzavarból Szőke tanár úr a következőket állapította meg. A mikrofon előtt valaki harmónikán játsza a „Lányok, lányok, ti vasvári lányok” kezdetű közismert népdalt. Ugyanakkor valaki szájharmónikán olyasmit zenél, amely nagy képzelő erővel a „Debrecenbe kéne menni” című zenei kompozícióra emlékeztet. Egy hegedű hang a „Hulló falevél” melankólikus hangulatát varázsolta elő három hur és egy cukorspárga segítségével, amely az é hurt helyettesíthette. Valaki rémes böm bölést vihetett végbe olyan hangszereken, amely csak öntözőkanna lehetett. A nagy és kis dob állandóan zörgött, valami orgonasíp bugott, mint valami végveszélyben lebegő óceánjáró gőzsjaja. A legfurcsább hangszerek zenebonája zugott elő a tölcserből, amely hangszerek mineműségét talán Wagner Richard, vagy Liszt Ferenc se tudta volna megállapítani.

Kvapil ur átszellemülten hallgatta a „zeneművet” és büszkén nézett körül a megrökönyödött közönségen, amely között sokan ijedten, mások csodálkozva vagy derűsen füleltek a pokoli zajra.

— Kirek alássan — szólt az attasé, — miközben idegesen hajtotta jobblábával a képzelt köszörűkövet — ime a nagy Mozart világhírű „Éjjeli zenéje”. Mily édes lehet ily mennyei hangok mellette Morfeusz karmai között szenderülni. Ez a zene már majdnem modern. Mondhatnám, az expresszívvenatista, futurista és a kubikus felfogás előfutrinkája. Még a biedermaier korban.

A cserkészek nevetgélni kezdtek. Most már mindenki sejtette, hogy itt valami nagyszerű csinyről van szó. Mindenki mulatott Kvapil Bogumil on, aki, ugy látszik, annyit értett a zenéhez.

mint Erkel Ferenc a köszörüléshez. Senkinek észbe se jutott felvilágosítani a felfuvalkodott embert, aki csak azt hallotta, hogy az ő rádió tölesére bömböl és zakatol. Ez neki elég volt, hogy Napoleon diadalmámorát érezze egy nyert ütközet után.

Folyt hát a koncert háborítatlanul tovább.

A „studióban” egy háromperces órakettyegés után, előállott Toka és bemondta a következő számot.

— Halló! Halló! Jetzt folgen zwei Lieblingsmelodien. Vorge tragen von kamerseger „Lubomir Mélyenbög” Mitglied des Operaház de Kutia-bagos.

Szunyogi kihuzta hosszú alakját, a mikrofon elé állott és mély vastag hangon, mintha kútból bögne fel, rázendített a „Szürke Farkas” dorombkisérete mellett. Közbe-közbe a Talpas vonított egyet, ha nagyon meghatotta az ének, vagy Gecse Pista megcsavarta a farkát.

Az ének így szólt:

— „Hej! die Mondschein badet,
In das Meer des Himmels,
Traumereit der Bandit
In Dickheit des Waldes;
Lehnend auf sein Balta,
So sehr traurig sagte:
Warum gab ich mein Kopf
Auf nicht erlaubte Sache?”

Szunyogi oly siralmasan bömbölte ezt a szívetrázó dalt, hogy a könnyei is potyogtak. De iszen, ott a drót másik végén, a Kvapil ur közönsége is nagyon meghatott volt. Soknak a szája rángatózott az elfojtott érzéstől. Szőke tanár úr szeméből valóságos könnyek szivárogtak elő. Kvapil úr is sirt a meghatottságtól.

No de hagyján! Borura derü. Vig. pajkos enyelgő nótá harsogott elő a tölesérből:

— „Mejne Muatterl wenn du komszt!
Mejne Muatterl wenn du komszt!
Nach Erlau...
In den Kaszárnyen-fenszter,
In den Kaszárnyen-feszter,
Mich erschau!
Dort wirst majn zéhn
In komisz bluz und hózen,
Mein geloktes svarcesz hár,
Mein geloktes hár iszt kure
Gesören!”

Erre a vig és pajkos nótára elemi erővel tört ki a vidámság. Kacagott mindenki. Szőke tanár úr arca vörös volt a nevetéstől. Gidróházi ezredes a nevetéstől csurgó könnyes szemmel szorongatta a Kvapil Bogumil úr kezét.

— Gratula! Gratula, attasé ur. Ezer bomba és kartács. Ilyet az öregapám se hallott még pályás korában sem. Ez a dicső szerkezet méltán megérdemli a legnagyobb elismerést.

Kvapil ur büszkén rázta a jobb lábát és diadalmasan jártatta körül a szemét a mulató közönségen. Látszott rajta, hogy életének egyik legboldogabb percét éli, amikor itt áll az elismerő zajtól szinte kábultan, a nevető sereg közepén.

De hepp! A tölesérből fölhangzik a jelzőkürt és utána a bemondó hangja.

— Halló! Halló! Hier Rádió Wien. Unzere koncert beendet. Nach ganz kurze pauze setzt Rádió Wien seine Nachrichtendienst.

Die ungarische „Távirati Iroda” gemeldet ihre originelle Nachrichten:

— Budapest. A Dunán átvezető Lánchíd tartó láncai a sok esőtől annyira megrozsdásodtak, hogy pucolásra szorítkoznak. Egy amerikai mérnök tervei szerint a pucolás tartamára a Lánchídat az Alagútba tolják, hogy az időjárás változásai a munkálatokat ne befolyásolják.

Más

Berlin (Wolff.) Dr. Kampetz Richard kopláló művész már ötven napja koplál a „Riczenpnepticum” egyik üvegszekrényében. A sok koplálástól csak a csontja és bőre maradt meg, amely oly átlátszó, mint a zselatin. Így a gyomrában tisztán látható az a nadrággomb, amelyet még gyermekkorában játszi könnyedséggel lenyelt. A nadrággombon egy kölni automatspecialnadrággombgyár védjegye látható.

Mmáss!

Kokinkina. (Havas.) A boxerek ismét zavarognak. A zavargás egyre nagyobb mérvet ért. A mandarinok ügyesen halásznak ezen zavarosban, amelyet saját érdekükben egyre jobban szítanak.

Más!

Meteorológiai intézet jelentése. Vizállás: Pesten a Duna dagad, Visegrádnál apad és a Fekete tengerbe szakad. Sipkaszorosan minden csendes. Valami büzlik Dániában. Prognózis: Csendes, szeles idő várható, olykor csapadék, elvétel jégveréssel és felhőszakadással. Később dérral vegyes hóguta. Lényegtelen időváltozás csak tyukszemfájás esetén várható.

Mmáss!

Unsere nachrichtendienstes beendet.

Als Abschluss unsere heutige koncert folgt: Dsesszband muzik aus grandhotel Orient.

Kvapil Bogumil ur csendre intette a nevető publikumot.

— Csak most figyelni! Valódi nigger Gyászband fog muzicieren!

A studióban nagy előkészületek folytak a koncert utolsó számához. Mindegyik indiánus felragadott valami hangszert. Gecse Pista jól

marokra fogta a Talpas farkát. A „Nagy Bölény” a vizes kupát fogja kezelni, azt fujni is meg a fenekét püfölni is lehet. Mákos Peti egy szörnyű kereplőt tartott készenlétben. Mezei Samu fölhuzta a gramofont, azután egy fűrészelt fogott a kezébe. Majd azzal valami karót fűrészelt. Az ad ám csak nagyszerű hangot. Szóval, minden elkészült.

Egy adott jelre megkezdődött a valódi nigger dsesszbend. Egy hamisítatlan tangót zenéltek. Minden hangszer nagyszerűen működött. Legjobban kivált Gecse Pista az ő speciális hangszerével. No, Mezei Samu se maradt háttérbe, aki a fűrészével mindenféle deszkát, karót elfűrészelt, amit csak megkaphatott. A fűrész hangja valami csodálatos új zamatot adott a zenekar hangszínezetébe. Néha úgy recsegett, mint a fogorvos furója az odvas fogban. Erre a hangra mindenkinek pokoli módon megfájdult a foga. Olykor úgy sziszegett és sivitott, mint a léghuzam hideg szele a fejfájós ember fülében. Erre mindenki a fejét fogta, hogy a rémes fájás szét ne szakítsa. Mezei Samu fölismerte az új hangszer rémes, idegskokot gerjesztő hatását és egyre buzgóbban fűrészelt.

Amikor minden elfogyott a keze alól, amelyen működni lehetett a fűrészszel, véletlenül egy vastag rud akadt a kezeügyébe. Belevágott a fűrészszel. Hüh! Ez a rud adott csak pokoli hangot. Hogy is ne! Vastag is volt. A stúdió sátorának a főrudja. Ez tartotta az egész nagy alkotmányt. Mit tudta ezt Samu?! Az volt a fő, hogy új fűrészszelni valója akadt. Vak buzgalommal fűrészelt, fűrészelt, egyre rángatta, csikorgatta a fűrészszelt. Addig, addig működött, amíg egyszer csak kettétört a sátor tartó rud is és — reces! Bumm! Oh borzalom! Az egész stúdió a muzsikáló társaság nyakába szakadt. Rémes láрма, vérfagyasztó „segítség!” ordítás tört elő a rádió tölesérből. A sátor ponyvája idegrázó sivitással repedt ketté. Ijesztő recsegés-ropogás töltötte be a levegőt, amelyet kétségbeesett jajgatás és kiabálás tett még borzalmasabbá. — Összedült a stúdió! — Földrengés! — Jaj! a lábamra szakadt a tető! — Huzzatok ki a romok alól! Összetört az oldalbordám!

A roppant zürzavar a messziniai földrengés, vagy Pompeji pusztulása idején sem lehetett külömb, mint az, amelyet a cserkész tábor a rádió

tölcseréből hallott. De alig két perc múlva, mint-ha elvágta volna, elhalt a hang. A rádió tölcser torka feketén, titokzatosan hallgatott, mint az egyiptusi sfinksz, nem árulva el semmit többet abból a borzalomból, amelyet pár pillanattal előbb tolmácsolt.

Ez a csend még irtózatossabb volt. Mindenki megrémült. Azok, akik még előbb vidáman mulattak a tréfás hangzavaron, most a rémülettől jéggé fagyott lélekkel találhatták a szerencsétlen ség mikéntjét.

Kvapil ur rémülete nem ismert határt. A haja szála égnek állott a borzalomtól, kétségbeesetten rázta, ütötte a megnémult rádió-apparátust. Forgatta a kondenzátorokat, csavarta a fűtő-ellenállásokat, beledugta a fejét a tölcserbe. Ljeditében sirásra görbült szájjal makogott.

— Jizus Mária! Mily borzalom! A korszak legrimesebb cseresznyitlenségét kihallgattuk a rádión. Ipen most dült össze Bécs városa föld-rángás következetességiben. Összeroskadta magát a Rózenhügel a nagy eladóállomás, mint biblijában a babiloniai torony. Elpusztult minden a városban! Hamar! Segítsé! Hamar, hozzatok létrák, fecskendők, mentőövek! Lärmázzatok föl tüzoltók, mentők, pionirok, elő az automobilo-k és villamosok. siessunk megmenteni szerény népek!

Szőke tanár ur Kvapil ur vállára tette a kezét.

— Csak nyugalom, uram! Nem értem ugyan, hogy mi történt, de ha Bécsből hallottuk a katasztrófát, akkor oda bizony már nem mehetünk.

— Igaz izz! Bécs messze van. Nem mehetek oda. Nálam nélkül halnak meg és szenderulnek egy jobb lét! Nyugodjanak békával! Legyen nekik könnyű a zsir! Nem tehetünk értük semmit, csak sirhatunk.

Kvapil ur nagy vörös zsebkendőt vett elő és keservesen zokogott. Akkor könnyek potyogtak a zsebkendőbe, mint valami krokodilus tojás.

Szőke tanár ur tanácstalanul nézett körül. Amint nézeget, látja, hogy Gombos Bódog, (a Toka) sántikál elő egy bokor mellől. Ugyan hol járt ez eddig? Az egész előadás alatt nem látta. Odament hozzá.

— No, Bódog pajtás! Mi ujság? Miben sántult meg a lába? Csak nem stúdió rudja esett rá?

— Olyanformán történt bizony tanár úr! Mezei Samu elfürészelte a sátor rudját, amelyben olyan szépen zenéltünk és az egész alkotmány a nyakunkba szakadt. De csak az ijedelem volt nagy. Nem történt semmi baj. Csak én ütöttem meg egy kicsit a lábam. Tanár úr kitalálta a dolgot.

— Csak sejtettem, hogy valami selymaság van a dologban, de most sem értem, hogy csinálhattátok?

— A tábori telefon, tanár úr! Meg egy kis

szerelés. Ennyi az egész! — szólt szerényen Toka.

— No és a nagyszerű zenekar és énekkar?

— Az indiánus farkaskölykök! Pompás gyerekek azok. A holnapi ütközetben nagyon jó hasznukat lehet majd venni.

— Elhiszem. De most mindenki térjen pihenőre!

Szőke tanár úr a tábor közepére állt. Megverette a dobát. Elmondta, hogy a városból hiteles értesülést nyert, hogy a bécsi földrengés csak vaklárma volt. Nincs ok aggodalomra. Amit ők hallottak, csak valami színházból közvetített láрма lehetett. Itt az ideje a pihenésnek.

Szunyogi is előkerült. Fogta egy kicsit ugyan az oldalát, de azért a takarodót pompásan elfújta a trombitáján.

Egy félóra múlva békével pihent az egész tábor.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A nagy ütközet. Az indiánusok hadicsele. Győzelem. Kvapil Bogumil skalpja.

Péter-Pál napján derült ég mosolygott le a hajnalban kelő cserkészekre. Reggel öt órakor már mind a két cserkésztábor készenlétben állott. A cserkész tisztek sűrűtek-forogtak. Hirnökök siettek egyik csapattól a másikig. Lázasan készülődött mindenki. Reggel hétkor kezdődik az ütközet.

A kukullói majorban a vidéki cserkészek parancsnokai gyűltek össze. A főparancsnoki sátor közepén egy négylábu asztalon állott a csatatér részletes térképe. Gidróházi ezredes úr összeráncolt homlokkal tanulmányozta a terepet. Szőke tanár úr kis gombostűre tűzött zászlókat szúrt azokra a pontokra, amelyeket az ezredes úr megjelölt.

— A pápai református kollégium ezt a magaslatot védi utolsó emberig. A soproni bencés fiuk lekerülnek a domb alá és adott jelre támadnak az oladi erdő keleti oldalán. Ez cseltámadás lesz. Valószínűleg elesnek ott egy százlig. De ez alatt a kőszegi Jurisics-cserkészek front-támadást kezdenek a vasvári polgáristák támogatásával és talán eljutnak az ellenséges zászlóig.

— Nagyon nehéz dolog lesz ez, — szólt Farkas százados úr.

— Az én véleményem az, — szólt Szőke tanár úr, — hogy vonjuk be a tanácskozásba a cserkészfiukat is. Egy pár fiu itt alaposan ismeri a terepet, hátha ezek mondanak majd valamit? Így hívjuk ide Lakatos Bélát az én csapatomból, meg Matólesy Ferkót, aki az indiánus próbacserkészek főnöke. Meg még egy pár jó cserkész fiut.

Csakhamar ott állottak a fiuk a sátorban és helyesen, értelmesen szóltak hozzá mindenhez. Mi lett az új haditerv? Senkinek sem mondták, csak az bizonyos, hogy Gidróházi ezredes úr

megelégedetten pödörte őszülő bajuszát, amikor a sátorból kilépett a vezérkar kíséretében.

Először a zászlót helyezték el. Ha valaki azt hinné, hogy elrejtették, bizony, csalódnék; inkább egy jó magas dombra tűzték. Látni jól lehetett, de megközelíteni nem, mert a domb jó magas volt és az örök is messze láttak róla, így minden közeledőt lelőhetnek. Mert ember legyen a talpán az olyan cserkész, aki úgy meg tudja közelíteni a dombot, hogy valamelyik őr el ne olvassa a kalapjára tűzött nagy számot. Ha pedig azt a számot elolvasták és rákiáltották, akkor már halott, vagy sebesült a támadó. Lelőtték. Többet nem vehet részt a játékban.

Gidróházi ezredes úr kiosztotta a parancsot minden csapatvezetőnek. Sokszor megnézte óráját. Türelmetlenül várta az ütközetet.

Egyszer csak mozsár-lövés dördült meg.

Most kezdődik az ütközet.

A vidéki cserkészek csapatai lassan a helyükre vonultak. Az indiánusok közt ott volt Gecse Pista is az ő Talpas kutájával. Az ágyújel után úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el kutájától együtt. Az indiánusok teljes hadiszben pompáztak. Az ő tollas fejdíszükön is ott volt a számozott cédula. Jaj, csak le ne olvassa ezeket a számokat valamelyik fehér karszallagos pesti cserkész. (Az ellenség fehér szalagot viselt a karján.)

Még egy fél óra is alig telt el, az előőrök már is jelentették az ellenséget. Itt is, ott is jelentették, hogy bujkáló fehéreket látnak. Az ellenség gyorsan szaporodott a hadállások előtt.

— Háromszáztizenhét! — ordította el magát Toka egy bokorban, mert leolvasott egy fehér számot.

Az ellenséges cserkész rögtön hanyat esett. Szanitécek rohantak hozzá. Vörös kereszt volt a karjukon. Ezeket nem szabad lelőni. Hordágyra fektették és a kötöző helyre vitték. Kivették zsebéből a cédulát és elolvasták az utasítást: „Lövés esetén súlyosan sériül meg a jobb karján.”

No, a szanitécek úgy megkötyözték szegényt, hogy mozdulni sem bírt. Alaposan ellátták a baját.

Alig öt perc múlva Toka újra ordított, mint egy özvegy viziló:

— Ötszázhatvanhárom!

Szegény 563-as a földre rogyott. Ott is maradt, mert fejlövés volt a cédulájára írva. Rögtön meghalt. Még az utolsó kenetet sem érdemes rá földadni. Egy budakeszi sváb gyerek volt, olyan piros a pofája, mint a piros alma. Szegény anya! Immár sirathatód egyetlen magzatod. Egyébként az 563-as öt perc múlva fölült, pogácsát vett elő a zsákjából, jól befalatozott, ivott rá vizet, azután újból hanyat feküdt, mint az jó halotthoz illik.

Gidróházi ezredes úr nyugtalankodni kezdett, amikor egyre több és több fehérszallagos tünt fel itt is, ott is.

— Hohó! Itt baj van. A pestiek áttörték az első vonalat. A csornai csapatot elfogták és oda nem küldhetünk mást, mert a helyet megszállották. Ezek a pestiek kutya-legények. Úgyesek, okosak. Erős csapat támad közvetlen közelből és egyre kapnak erősítést. Halló! Parancs! Mindenki fedezze magát, mert általános támadás készül. Senki ok nélkül ne mutassa magát, mert a halál fia, ha leolvassák a számát.

Az ezredes sejtelve valóra vált. A pestiek roppant ügyesen és erősen támadtak. Nem törődtek az áldozatokkal. Egyre újabb és újabb csapatot vetettek tűzbe. A Bulgyovszky-utcai real egy lábíg elesett. De nem tágitottak. Ők is már olyan közel volak, hogy egymásután olvasták le a cserkészeket.

Gidróházi ezredes urnak erősen izzadt az üstöke.

— Mindjárt áttörik a frontot!

Csakugyan. A pestiek legázolták a védelmet és már a domb felé közeledtek.

Nagy volt a veszedelem.

Akkor megszólalt a Szunyogi kürtje:

— Ti-ti-tá-Rá-ti-ti.

Matolcsay Ferkó fölfigyelt.

— Baj van, indiánus testvéreim. Halljátok? A kürtjel azt mondja: „Minden tartalék tűzbe!” róka, — de ha mi innen kimozdulunk ebből a jó galagonyabokorból, ugy összelövéldöznek a pestiek, hogy hirmondó se marad belőlünk. És tudjátok azt a mondást: „hogy az ember inkább legyen egy gyáva kutya, mint egy döglött orosz-lán.”

— Parancs — csak parancs! Mennünk kell.

— Hát gyerünk, — sóhajtott mélyen a „Kék róka” — már megyek is.

Azzal Mezei Samu vitézül megindult háttal az ellenség felé. Az indiánusok elbámultak. A kis Gyula rákiáltott.

— Megbolondultál? Te hátrafelé akarsz menni előre?

— Dehogy is bolondultam. Inkább megokosodtam! Így a pesti uraságok nem tudják elolvasni a számot a fejemen.

De mit érsz el vele? Nem látod, hogy merre jársz, meg te se tudsz elolvasni egy számot se az ellenség közül. Nem látsz hátrafelé!

— Sose búsulj! Nézzd csak!

Mezei Samu egy kis tükröt vett elő, a vállá fölé tartotta, belepislantott és rögtön ordított:

— Huszonkettő! Fuccs! Meghalál!

Nagyszerűen látta tükrében, hogy a „háta mögött” mi történik. Ő kényelmesen olvashatta le az ellenség számát, s az övét semmiféle szem meg

nem láthatta, hacsak véletlenül nem Röntgen sugarak áradnak ki a szeméből.

A „Szürke Farkas” fölkiáltott:

— Ravasz férfi vagy, „Kék róka” testvérem. Csak az a kár, hogy nekünk nincs ilyen kis tükröcskénk.

— Psaw! Oh, nagy főnök! Én rátok is gondoltam. Ezek olyan reklám-tükröcskék az én apámi üzletéből. Az egész zsebem tele van velük.

— Wachai-wa! — üvöltött a „Szürke Farkas” — Ide azokkal a tükrökkel!

A következő percben mind a tizenkét indiánus kivonult a galagonyabokorból, — háttal az ellenség felé.

Az egyszerűen félelmetes volt, amikor az indiánus csapat vérfagyasztó harci üvöltéssel, laza csatársorban, háttal a vadul támadó ellenség felé ment. Minden tétoválás és tetoválás nélkül, mint a makedon falanx vonult a zászló védelmére, utközből minden eléje kerülő ellenséget lekiabált, legázolt, legyilkolt. Egész utat hengerelt magának, a norre jár. Végül megállott arccal a zászló felé, háttal a támadó ellenségnek és egymásután kiabálta le a zászló felé rohanó cserkészeket. Az indiánus csapaton minden roham megtört. Hiába próbálkoztak ott a pestiek, egy lábíg elestek.

Közben a tartalék is odasereglett. A fehérek látták, hogy jól szervezett, bátor támadásuk nem sikerült. Megtört a kis indiánusok ravaszágán. A támadásból vad futás, menekülés lett. Hanyatt-homlok takarodtak vissza, rendetlen csapatokban az oladi tábor felé.

Egy félóra múlva a halottakon és sebesülteken kívül egyetlen fehér nem volt a kukullói major közelében.

Büszkén lenghetett a zászló, a támadás nem sikerült.

Gidróházi ezredes megtörölte izzadó üstökét és jókedvűen szólt Szőke tanár urhoz:

— Hű! De kimelegedtem. Ezek a pestiek ugyan csak nagyszerűen viselkedtek. Nem is értem, hogy miért nem sikerült ez a pompásan előkészített bátor front-támadás. Hja! Persze! Azok a fránya kis indiánusok. Ravasz fickók. Ha-ha-ha! Ezek csak jól kigondolták azzal a tükrökkel. Persze, hogy így nem lehet őket megverni! No, most beszéljük csak meg a mostani hadiállapotot.

Szőke tanár úr egy-kettőre összeszámoltatta a halottakat és a sebesülteket. Hamarosan kiűnt, hogy ők száz embert veszítettek, de a fehérek négyszáznál is többet. Drága támadás volt ez. Szó se lehet róla, hogy a fehérek támadjanak. Ők csak védelemre szorítkozhatnak. Egyetlen reményük csak abban lehet, hogy estig megvédik a zászlót és akkor a harc eldöntetlen marad.

— Vigyáznunk kell, — szólt az ezredes, — el ne bizzuk magunkat. Egy ilyen támadással, mint a milyennel a fehérek próbálkoztak, nem sokra

megyünk. Ők bizonyosan nagyon jól elhelyezték a zászlójukat és elszántan védik. Csak azt kellene tudni, hogy hol a zászló helye?

— Várjunk egy kis ideig, — szólt Szőke tanár úr.

— Mire várjunk?

— Várjunk. Gecse Pista még nem tért vissza.

— Mulik ám az idő, cselekednünk kell.

— Majd cselekszünk, de megvárjuk őt.

— Jól van hát, pihenjünk egyet.

Amint üldögelnek és tervezgetnek, egyszer csak a vezérkarhoz lép a „Fehér sas”. A jobb kezével a Talpast hozza nyakörvével fogva.

— Jelentem alássan, tanár úr — itt a Talpas.

Szőke tanár úr felugrott.

— No és?

— Levelet hozott a nyakörve alatt.

Szőke tanár úr elolvasta az írást és az ezredes úrnak nyújtotta. Az írás így szólt:

— „Tisztótt Urak!

Mint spion keresztül jártam a fehérek táborát. Mindent kikémleltem. A zászlót a tábor közepére gyújták. Vászonyfalakkal eltakarták mind a négy oldalánál. Látni se lehet. A rádiós gépvisező sátorra, meg a vezér sátorra közt van a zászló. Igen vigyáznak rája. Én igen bátorságosan gyűttem-mentem és már éppen igazodtam volna hazafelé, mer ho— közönséges pásztorgyerekformán (ami igaz is) hát hogy a kukullói majornál úgy kaptak és visszaszaladtak, igen mirgesek és egy pesti ur (dagadion meg a ticszeme!) kitanálta, hogy spion vagyok és fogolynak nevezett ki. No, nem baj mondom, megírok én mindent és a kutyám elviszi. Ugy-e, Talpas? Mondok neki, szaladj! és vidd el a levelet a kis Gyulának Kukullóba. El is viszi.

Igaz. Ha a felső erdőirtás felől jönnek, ott nem vigváznak, mert nincs emberük. Majdnem a táborig lopakodhatnak.

Tisztelettel:

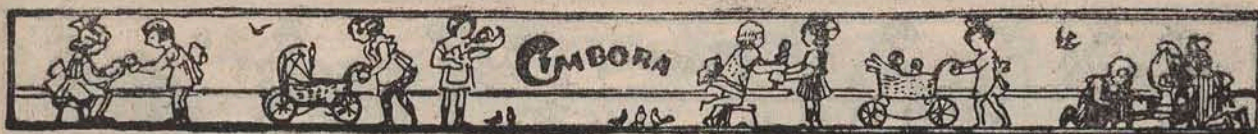
Gecse Pista, mint rab, saját kezűleg.

Gidróházi ezredes úr összeütötte a bokáját.

— Éljen! Ez a Gecse Pista ugyancsak derék legény. Te is okos jószág vagy, kutyuskám. Most már bízom a győzelemben! Ebédig nem csinálunk semmit. Ebéd után, amikor mindenki bággyadt és pihenni szokott, egy erős csapat a felső erdő-irásban az ellenség táboráig lopakodik és hirtelen rajtaütéssel rémületet és zavart csinál, a zászlóig tör és akk.

— Egy véleményem van, hogy az ezredes urral, — szólt Szőke tanár úr — csak azt kérem, hogy az indiánus farkas-kölykök is beosztást kapjanak a rohamesapatba.

(Folyt. köv.)

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Nagyapó!

Hat hétig távol voltam és amikor hazaérkeztem, első kérdésem az volt, hogy kaptam-e Cimbora-akat. És amikor anyukám mondta, hogy igen, akkor nagyon megörültem nekik. Lapozgattam és olvastam őket és egyszerre észrevettem, hogy megint van nyári beszámoló pályázat. Gondoltam magamban, a tavalyiról ugyanis lekéstem, hát ezidén számolok be nyári vakációról. Beszámoló: Julius 2-án este tíz órakor indultam el kedves szüleimmel és nővéremmel Kassáról Budapestre. Egész éjjel utaztunk és reggel ¼ hétkor voltunk Budapesten. Alig volt annyi időnk, hogy jegyet válthassunk, mert rögtön indult a vonatunk Révfülöpre. Apukám Balatonfüreden leszállt, mi meg tovább utaztunk. Fél tizenkettőkor érkezünk meg Révfülöpre, ahol a másik nővérem és a sógorom várt bennünket. Ott béreltünk egy villát, ahol laktunk. Alig hogy megebédeltünk, rögtön mentünk a Balatonba fürödni. Nagyon jól teltek el napjaink. Nagyszerűen lesültünk, ámbar nem csekély fájdalommal. Révfülőről mindenfelé kis kirándulásokat tettünk. Például egyszer elutaztunk Balatonfüredre meglátogatni apukát, ahol megismerkedtünk Elek nagyapó rokonával, dr. Benedek Sándor ökegyelmességével, akivel apukám minden délután alsózott. Aztán tettünk egy ilyen kirándulást Tihanyba motoros csónakkal. Amikor odafelé mentünk, nagy hullámok voltak és olyan csunya felhők az égen, hogy azt hittük, nagy zivatar lesz, de nem lett semmi. Tihany gyönyörű szép. Voltunk a visszhangnál is. Láttuk József főherceg villáját. Az is gyönyörű. József főherceget magát is láttuk. Most ott egy élettani intézetet építenek. Azán visszamentünk a motoros csónakkal Balatonfüredre, Füredről meg vonaton Révfülöpre. 26-án délután utaztunk Tapolcára, ahol megháltunk s másnap reggel 6 órakor indultunk egy gyönyörű autótúrára. Láttuk Tátikát. Csobancót és Szigligetet. Keresztülmentünk Sümegen, ahol megnéztük Kisfaludy Sándor szobrát és szülőházát. Aztán megnéztük a sümegi várromot és azt a reáliskolát, ahová valamikor apukám járt. Aztán tovább utaztunk és 8 órakor már Zalaszentgróton voltunk, ahol apukám született. Ott ebédeltek a nagynénimmal és megfürödtünk a Zalában. A fürdő után pedig tovább utaztunk Hévízre. Ott a nővérem és sógorom megfürödték a hőforrásban és tovább utaztunk. Keszthelytől kezdve folyton a Balaton partján utaztunk. Gyönyörű volt. Este 8 órakor már Tapolcán voltunk. Holtfáradtan érkezünk meg. De én, sajnos, nem tudtam élvezni az autótúra minden szépségét,

mert az út egy részén fájt a fejem. Ott aludtunk Tapolcán és másnap reggel a motoros vonattal Révfülöpre utaztunk. Rögtön át akartunk rándulni motoros csónakkal Balatonboglárra, de ez éppen az errünk előtt indult el. Az időt Révfülöpön a legközelebbi csónakindulásig fürdőzéssel töltöttük el, míg délben végre utrakelhattünk Boglára. Odafelé menet a Balaton annyira háborogott, hogy mindnyájan fejfájást kaptunk, sőt az egyik szomszédnőm, amellet, hogy a Balatonon utazott. „Boroszlóba is megérkezett”. Amikor átértünk, mentünk a rokonokhoz és a rokonokkal a fürdőbe. Nagyszerű ott fürödni. Ahogy bemelegyünk, olyan sekély a víz, hogy éppen csak a lábunkat áztatta és olyan ott a talaj, mint a bársz. Este ugyancsak motoros csónakon, de már békésebb Balatonon utaztunk vissza Révfülöpre. Szabadságom hátralevő idejét csónakázással, olvasással és játékkal töltöttem el. A Balatontól megválás fájdalmát csupán az enyhítette, hogy szülővárosomba szerető szüleimhez és rokonaimhoz érkeztem vissza.

Minden gyereknek ajánlom, ha szép, és kellemes szünidőt akar eltölteni, menjen a Balaton partjára.

Elek nagyapó kezeit csókolja szerető unokája:

Székely György, I. gymn. tan.

(Kassa, 1927. augusztus 18.)

Emlékezzünk az árvákra

L. Blanchard után franciából: Deák Bertá.

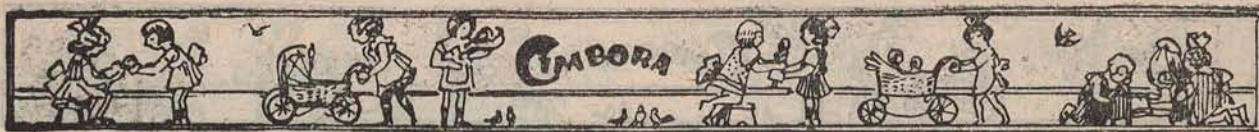
Gyermekek, ha jó anyátok
Fel-telemel a térdire,
Az árva a földön alszik...
Gyermekek, gondoltok erre?

Nektek mindenetek megvan:
Cukor, játék és pipere;
Neki minden napja böjtös...
Gyermekek, gondoltok erre?

Amig ti csak pazaroltok
S mindig kitélik mindenre,
Ő nagy nyomorban synylódik...
Gyermekek, gondoltok erre?

Enyhítetek nehéz sorsán,
Gondoljatok szegénykére;
Hisz a jótett Istenhez száll...
Gyermekek, gondoltok erre?

(Sepsiszentgyörgy.)

Karácsony-este

Írta: MARIA CUNTAU.

Magyarba áttöltette: Dr. SZEREMLEY ÁKOS.

Úlnak fenn a padkaszélen,
A konyhóban vaksetét,
Anyjuk ment kölcsönkenyérért
A faluban nézni szét.

És a szél süvölt s a gyertya
Csenkora égett ezalatt.
— Ah, anyácska, látod, ismét
A templomban elmaradt.

Ugy sajnálják, meg is szánják,
Eppen mint egy szegény árvát.
Összebujnak, melengetik,
Édes álmuk így lett nekik.

(Fogaras.)

Atyjukról esik szó most, ki
Régen égben lelt helyet,
Küld nekik meleg ruháskát,
Mert Jézus ma született.

És szó van most Jézuskáról,
Hogy hideg a bölcső — jászol...
— Hogy fázhatott, ah, szegény!
Zörgő-szalmás fekhelyén.

A cigány s az obsitos katona

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Volt egyszer egy cigány s annak egy lova. Az egyik szemére vak volt a ló, a másikkal nem látott, de a cigány azt nem bánta: elég, ha ő lát, minek lásson a lova is? No, egyszer a cigány befogta a lovát egy nyirkorgós targoncába s elment az erdőbe fáért. Ott, ahogy az erdőbe ért, felmászott egy magas fára, letelepedett annak egy jó vastag ágára, s mit gondolt, mit nem, bolond cigánya, fűrészelni kezdte az ágot maga alatt.

Eppen akkor vetődött oda egy obsitos katona s felszólt a cigánynak:

— Hé, dádé, mit csinálsz? Mindjárt úgy lepottyansz a földre, hogy megszakad belé a nyakad!

— Annak sakad, akinek van! — szólt le nagy hetykén a cigány, s ahogy ezt mondta, nagyot recsent az ág s a cigány — puff! lepuffant a földre.

— Ugy-e, megmondtam? — kacagott az obsitos.

A cigány nagy nehezen feltápáskodott a földről s amikor jól kinyögte magát, mondta az obsitosnak:

— No, vitézs ur, nem hittem volna, hogy jövőendő kend. Haj, haj, már azt is megmondhatná, hogy meddig élek én?

Az obsitos úgy tett, mintha erősen szemügyre venné a cigányt, aztán mondta:

— Meddig? Eppen addig, amíg a lovad hármát nem botlik.

Elindult a cigány hazafelé, de még az erdőből ki sem értek, a ló megbotlott egy kőben.

— Jáj, jáj, — sápirozott a cigány, — már csak két botlás azs életem.

Tovább mentek, mendegéltek s ahogy az erdőből kiértek, megint megbotlott a ló.

— Jáj, jáj, már csak egy botlás azs életem!

Tovább mentek, mendegéltek, utközben egy hidra érték. Ahogy a hidra léptek, harmadszor is megbotlott a ló.

— Jáj, jáj, — ordított a cigány, — megháltam, megháltam! — S azzal földhöz vágta magát, a szemét becsukta, mintha igazán meghalt volna.

Amint feküdt a hidon, egyszerre csak odaér egy halotti gyülekezet a koporsóval, de meg kellett állaniok, mert a cigány keresztbe feküdt. Nosza, oda megy egy ember, jót huz a botjával a cigány talpára.

Bezzeg, hogy felugrott a cigány s úgy elszaladt, hogy a lába sem érte a földet.

Ha a cigány el nem szaladt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Kié a gyermek?

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Volt egyszer egy szegény asszony s annak egy fiacskája meg egy leánykája. Öt éves volt a fiú, három éves a leányka. Szegény asszony minden reggel napszámba ment, a gyermekeket ott-hon hagyta. Egyszer azonban beesteledett s a szegény asszony még nem jött haza.

— Oh, Istenem, Istenem, — sirt a leányka, — hol van az édes anyánk.

Abban a pillanathan beállított az ajtón egy cigányasszony s kérdi:

— Hát te miért sírsz, kis lányom?

— Hogyne sírnék, mikor édes anyám nem jön haza!

— Hiszen, itt vagyok, — vigyorgott a cigány asszony — nem vagyok én a te édes anyád?

— De nem ám, ismerem én jól az én édes anyámat.

Hanem a cigány asszony mindenféle ételt szedegetett elő a szatyrából, a kis lány pedig, merthogy nagyon éhes volt, evett, mint a farkas, közben a cigányasszony becézgette, cirókálta-morókálta, s végül is elment vele.

Éppen a biró kapuja előtt mentek el s ő kegyelme megszólította a cigányasszonyt: — kié ez a gyermek, hé?

— Az enyém, kié volna másé, — felelt vissza kurtán a cigányasszony, — azzal ölbe kapta a gyereket s elsietett vele.

Közben hazatért a szegény asszony, s mert-hogy nem látta a kis lányát, kérdi a fiacskájától: hát az én édes kicsi lányom hol van?

— Éppen most vitte el egy cigányasszony, — felelt a fiú.

Hej, szegény asszony! Olyan fáradt volt, hogy alig állott a lábán, de bezzeg feledte a fáradtságát, mint a szél szaladt a cigányasszony után. A biró még akkor is künn állott a kapuban s a szegény asszony megkérdezte:

— Jaj, lelkem biró uram, nem látta-e az én kis lányomat?

— Láttam egy kis lányt egy cigányasszonnyal, kérdeztem is kié a kis lány, de azt felelte, hogy az övé.

Nosza, szaladt a szegény asszony egyenesen a cigányasszony putrijába s ráförmedt a cigányasszonyra:

— Miért loptad el a kislányomat?

— A te kis lányodat? Hol van a te kis lányod? Ez a kis lány az enyém!

— Nem igaz, — kiabált a szegény asszony, — ez az én kis lányom!

— Azt mondod, hogy nem? Hát gyere a biróhoz, majd igazságot tesz az.

Elmentek a biróhoz mind a hárman.

— Ihol az én kis lányom, — mondta a szegény asszony, — Ez a cigányasszony ellopta.

— Én elloptam? Hogy loptam volna el, mikor az enyém?

— Csend legyen, — förmedt rájuk a biró. Azzal megfogta a kis lány kezét, bevitte a szomszéd szobába. Volt ott egy nagy dob, abba beleültette a kislányt, aztán befödte újra a dobot s mondta neki: halld-e kis lány, meg ne moccanj, akármit hallasz. Aztán kivitte a dobot s mondta a cigányasszonynak:

— Nesze, fogd ezt a dobot, vidd ki a Piliske hegy tetejére, onnan meg hozd vissza.

A cigányasszony felvette a dobot, nekiindult a hegynek, de még a közepéig sem ért, elfáradt, letette a dobot, ráült s mondta: Ejnye, de elfáradtam! Mintha csak annak a szegény asszonynak a kis lányát cipelném!

A kis lány jól hallotta ezt, de meg se moccan. Aztán ismét fölvette a cigányasszony a dobot, felvitte a hegy tetejére, de alig lihegett, úgy elfáradt. Megint leült a dobra, s felsóhajtott: Ejnye, de elfáradtam! Mintha csak annak a szegény asszonynak a kis lányát cipelném! Aztán visszament a biróhoz.

— Ihol, itt a dob, biró uram!

Akkor a biró a szegény asszonyhoz fordult s mondta neki:

— Na, most fogjad te a dobot, vidd ki a Piliske hegy tetejére, onnan meg gyere vissza.

Elment a szegény asszony s meg sem állott a hegy tetejéig. Ott egy percig megállott s mondta:

— Lám, lám, nem is nehéz ez a dob. Akár csak az én édes kis lányomat vinném!

A kis lány most sem moccan meg, hallgatott szépen, a szegény asszony meg visszafordult, sietett a biróhoz.

— Ihol a dob, biró uram!

Akkor a biró kinyitotta a dobot, abból kilépett a kis lány s kérdezte tőle a biró:

— No, kis lányom, mit mondtál az első asszonynak?

A kis lány elmondta szóról-szóra.

— Hát a másik mit mondtál?

Elmondta azt is szóról-szóra.

Mondotta a biró:

— Tied a kislány, szegény asszony, vidd haza.

Igy volt, vége volt, mese volt.

(Kisbaczon.)

A nagytakarítás

Marinak, a fürge szobacicusnak ma nagy napja van. Mari ma „nagytakarít”. A szalonon kezd. Nosza, felkapja a jegesmedve-takarót, egy-kettő, átveti a folyosó korlátján s megrázza hatalmasan. Alatta, az első emeleten az ablakban áll Cinege ur és élete párja. Cinege ur az újságba elmélyedve a világ folyásáról elmélkedik magában, mindenféle messzi ország dolgáról, s halvány sejtése

sínes róla, hogy a közvetlen közelben, saját úri lakásában fenyegeti a veszedelem, mert hát, mint rendesen történni szokott, éppen ebben a pillanatban, amikor legkevésbé várta, pottyán a fejére a jegesmedve bőre. Sőt kedves élete párjára is,

hogy mindkettőjüknek részők legyen benne.

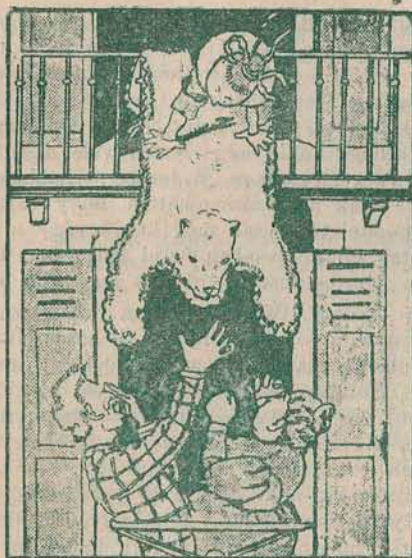
— Hallatlan! Hallatlan! — ordít Cinege ur és nem kevésbé elkeseredetten kontráz neki kedves életepárja, miközben aggódva nyomogatják krumplivá dagadt orrukat. — Hallja, maga gyilkos! — kiáltanak fel egyesült erővel a fürge Marihoz. — Jere, feleség a rendőrségre! Becsukatom, megöletem! — robban ki a végső elkeseredés Cinege urból.

— Jaj, Istenkém! — sikolt fel a fürge Mari kétségbeesetten. A rendőrségre mennek. Becsuknak. Inkább meghalok szörnyű halálnak halálával.

Uccu! Mielőtt a gazdája meg az asszonya

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

megakadályozhatná, a második emeleti lakás ablakából a jegesmedve bőrével együtt leugrik.

— Jesszus Márja, Szent József! — rémülködik az utcán Lekvár Tóbiás, kinek éppen a ház

előtt van a nyílt lekváros boltja. Ebben a percben vette le a födelet egy hordóról, melyben a legfinomabb gyümölcsíz esiklandoza a járókelék orrát.

— Mi ez!? — ordít méltó meglepetésében a békés vásárlókra váró Lekvár ur. — Egszakadás? Földindulás? Vége a világnak! Vége a lekvárnak!

Bezzeg, hogy Mari, a fürge szobalány pont a lekváros hordóba esett. Beleesett, de nem maradt ám benne. Vele volt a jó Isten, kimászott belőle

épen és — szépen, amint látható e képen.

— No, most megsüthetem a lekváromat. — jajveszékelt Lekvár Tóbiás.

— Hát süsse meg! — pattogott Mari, a fürge szobalány, azzal felszaladt a második emeletre s fürgén folytatta a nagytakarítást — magán.

Elek nagyapó.

gyobb öröme legyen bennetek: csak így lesz nyugodalmas édes anyátok alvása. — **Hanvay Erzsike, Csíz, Szlovákia.** A kiadóhivatal értesített eddig bizonytalansággal, hogy ha megkapta a 254 koronát s arról is, hogy mennyivel tartoztok még. Eddig meg kellett kapnotok a 25. számban nyert ajándék csomagot is. Irtam a kiadóbaicsnak, hogy az Anikó regényéből és a Katóka könyvéből egy-egy példányt tegyen félre a te számokra, a pénzt majd elkülditek. — **Salamon Zoltán, Aranyosgyéres.** Ajándékot a kiadóhivatal küld, ha előfizetőt szerzettél. Közöld vele az új előfizető nevét. Rejtvényeidből válogatok, a 31-ik számot pótolja a kiadóbaicsi, ugyancsak az 1. számot, amely helyett tévedésből a 4-ik számot küldte. —

Kürthy Katalin, Szatmár. Csudálatom, hogy ott helyben azon melegeben nem kaptad meg a Stollwerck cukrot. No, azóta, tudom, megkaptad s el is fogyasztottad. Az édes apád karácsonyi verse lekészt, mert a karácsonyi számot hetekkel előbb összeállított. Marad a jövő karácsonyra! — **Waldmann Terike, Nagyszentmiklós, Temes megye.** Ha nov. 24-én kaptad meg a 32-ik számot, a rejtvénymegfejtés beküldésére éppen 16 napod volt, mert, természetesen, a „hónap 10-ike” mindig a következő hónap 10-ike értendő. Elég jól írsz magyarul, de még jobban fogsz, ha gyakran írsz nekem. — **Ujfalussy Klári és Pali, Eleds.** A jókívánság sohasem késő. Szeretettel várom további leveleidet. — **Palocsay Erzsébet, Torda.**

Éppen olvasom a beszámolódat, s akkor jön az értesítés az eljegyzésedről. Ez ám a meglepetés! Találkoztam veled Tordán november 21-én s te már 19-én menyasszony voltál és szépen elhallgattad. Nem baj, fő, hogy szerencse kísérje minden lépésedet. Mondanom se kell, hogy asszony korodban is szeretettel olvasom majd a leveleidet. — **Mócsy Ferike, Nagyenyed.** A címeidet továbbítottam a kiadóhivatalnak. Eddig bizonytalansággal megkaptad a könyvet. Buzgóságodért dicsőreget érdemelsz. — **Domonkos László, Saroltavár, Temes megye.** Bizony, akad még hiba az írásodban, de szemmel látható a fejlődésed. — **Komlós Elly, Nagyvárad.** Örömmel jelzem, hogy nincs szükség vörös plajbászra. — **Poliska Margit, Szovátafürdő.** Ha lusta voltál a levélírásban, szépen helyrehoztad a mulasztásodat s ami fontos: leveled minden sorából egy meleg szív mosolyog felém. Azt írod, két kincsed van: az egyik a megboldogult nagyapádtól kapott óra, a másik az én arcképem. Tévedsz, van egy harmadik kincsed is: a jó szíved. Lám, ha vért látsz, elmelevedsz, s amikor a tűzvész alkalmával egy ifjú megsebezte a kezét, feladtad a vértől való iktózkodást s bekötötted a kezét. Szóval — írod te — ezt a nap meggyőzőtt arról, hogy az ember mindenre képes, ha felebarátját látja szenvedni. — **Galla Böske, Magyarpécska.** Örvendek, hogy Jolánka meggyógyult a difteritiszből s te nem kaptad meg a betegséget. Bizony, a gyermek csak akkor látja igazán, mi az anya, ha betegség látogatja meg. A képrejtvényeid jól vannak megszerkesztve, de sokszorosításra nem alkalmasak. — **Lukács László, Vulkán.** Képzelem a család örömet, amikor megérkezett a cukor, s jól esik hallani

nom azt is, hogy mennyire tetszett a Brekeke urfi. Kedves szüleidnek tolmácsold viszontüdvözlétemet.

— **Magyar Évike, Brassó.** Azt írod, hogy az iskolában csak románul tanulsz, de édesanyád megtanított magyarul írni. Áldja meg az Isten édesanyádat Nagyszerű tanítómester, amint a Róka Piróka levelének helyreigazításából látom. Bizony, bizony, legjobb tanítómester az édesanya, mert a szíve csupa szeretet, a lelke meg csupa türelem. — **Szente Béla, Marosvásárhely.** Örülhetsz, hogy édes apád mozdonyvezető, mert igazán szép utat tettél meg vele. Hogy jártam-e a Marosmentén? Jártam biz' én ez évben is. — **Góger Lajos, Kolozsvár.** Nem vettem észre, hogy ott lettél volna a kolozsvári székely estén. Vagy ha ott voltál, nem mondtad a nevedet. Az a 200 lej december elsején is jókor érkezik a kiadóhivatalba, mert bizony a Cimbora-nál is előbb a téliruha beszerzése. — **Itj. Baternay Béla, Munkács.** Egyenest a kiadóhivatalba kellett volna küldened a tíz kérdésre válaszoló pályázatot. Sajnálom, ha lekéstél volna, mert jól feleltél meg a kérdésekre. — **Moldvai Marika, Aranyosgyéres.** A pótlórejtvények megfejtése általában igen könnyű munka: ezt részint a kezdő megfejtők kedvéért közlöm s részint azért, mert a rejtvényekben lehet legkönnyebben híres magyarok nevét elrejtteni. Hyeneket szerkessz hát, ne olyanokat, amelyeknek csak egy keresztnév a megfejtése. Végül: a rejtvényeket egymástól távol helyezd el a levélpapíron különben le kellene másolnom, amire pedig nincs időm. Deák Emmának mutatóvényszám ment.

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Miei (Kisbácson) u. p. Bațanii-Mare (Nagybácson) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

A CIMBORA INGYEN KÖNYVAJÁNDÉKA!

A magyar ifjúsági irodalom gyöngyei közül 10.000 db-ot ingyen osztunk szét a Cimbora olvasói között

Az 1928. esztendővel a Cimbora hetedik évfolyamába lép. Ha visszatekintünk az elmúlt hét esztendőre, igen nagy örömmel kell megállapítanunk, hogy nehéz és fáradtságos munka árán ugyan, de mégis elértük kitűzött célunkat: sikerült magunk köré gyűjteni az erdélyi magyar gyermekek nagy seregét. Segítség és támogatás nélkül indultunk utnak, homlokunkra Benedek Eleknek, a mesemondás ihletett költőjének és a gyermekvilág legkiválóbb ismerőjének nevét tűztük és büszkén mondhatjuk, hogy nem hiába kopogtattunk a gyermekszobák ajtaján: 4000-en felül van már azoknak a gyermekeknek a száma, akik Elek nagyapó unokái seregébe tartoznak.

A következő esztendei célkitűzésünk is csak az eddigi marad: minél szebbet, jobbat és hasznosabbat akarunk Nektek a Cimboraiban nyújtani és szeretnénk még szorosabbá tenni azt a viszonyt, amely minket és Benneteket összefűz. Elhatároztuk tehát, hogy a Cimbora kivül, mely a jövőben új köntösben, színes képekkel és gazdag tartalommal fog hozzátok minden tízedik napon beköszönteni, meg külön ajándékot adunk minden olvasónknak, aki a Cimbora 1928. januártól kezdődőleg legalább egy félévre előfizet.

A könyvajándékokat — 10.000 darab könyvet — a magyar ifjúsági irodalom gyöngyeiből válogattuk ki, ismert, nagynevű írók műveit, melyek mindegyike őszinte gyönyörűségére szolgál majd az olvasónak. Ajándékkönyveink a következők:

BENEDEK ELEK: Édesapám falujában.
GAAL MÓZES: A koldusvezető.
Ifj. GAAL MÓZES: Aladin csodalámpája.
FARKAS PÁL: A szerencsekereső.

HERCZEG FERENC: A bujdosó bábu.
LŐRINCZY GYÖRGY: Mátyus földjén.
MÓRA FERENC: Csalavári Csalavér.
TABORI PIROSKA: Barlanglakók.

A fenti könyvek közül ingyen és bérmentve küldünk négy tetszésszerűtli kötetet annak, aki 1928. jan. 1.-től kezdődőleg 400 leiel egy évre előfizet a Cimbora, három tetszésszerűtli kötetet annak, aki 1928. jan. 1.-től kezdődőleg 300 leiel egy háromnegyed évre előfizet a Cimbora; és végül két tetszésszerűtli kötetet annak, aki 1928. jan. 1.-től kezdődőleg 200 leiel egy félévre előfizet a Cimbora.

Miután a fenti kötetek mindegyike a könyvesboltban 30 leibe kerül, mindenki, aki igénybe veszi ingyen könyvakciónkat, azonkívül, hogy kitűnő olvasmányhoz jut, lényegesen kedvezményes áron kapja a Cimbora; azaz az egész éves előfizető 4 könyvet kap 120 lei értékben, tehát egy évi előfizetése 400 lei helyett csak 200 leibe;

a háromnegyedéves előfizető 3 könyvet kap 90 lei értékben, tehát háromnegyedévi előfizetése 300 lei helyett csak 210 leibe;

a féléves előfizető 2 könyvet kap, 60 lei értékben, tehát félévi előfizetése 200 lei helyett csak 140 leibe kerül.

Fenti kedvezményeket azonban csakis azon előfizetőinknek adhatjuk meg, akik egész, háromnegyed vagy félévi előfizetésüket hozzánk legkésőbb 1928. január 15.-ig postautalványon beküldik. Ugyanakkor azt is meg kell írni, hogy a fent felsorolt ajándékkönyvek közül, melyeknek küldését kívánja. Január 15.-ike után az ajándékkönyveket már nem adhatjuk, tehát mindnyájatoknak érdeke, hogy eddig a határidőig új előfizetését beküldje. Könyvajándékkedvezményünk természetesen csehországi, magyarországi és jugoszláviai előfizetőinknek is rendelkezésére áll, azonban tőlük kérnünk kell a könyvek postaköltségének beküldését, miután azt már nem vállalhatjuk magunkra.

Hisszük, hogy mindnyájan örömmel ragadjátok meg az alkalmat ilyen kitűnő könyvek megszerzésére, különösen akkor, amikor azok születtek számára semmiféle külön kiadást nem jelentenek. Mi a magunk részéről pedig őszintén örömi fogunk, ha ezt a rendkívüli alkalmat a Cimbora minden olvasója igénybe veszi, mert mint mondottuk, mindezzel csak az a célunk, hogy olvasóink nagy táborát még szorosabban gyűjtsük a Cimbora köré.

A CIMBORA kiadóhivatala.

